

PHONG HOA

RA NGÀY THỨ SÁU

DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN XUÂN MAI

DIRECTEUR NGUYỄN TUƠNG TAM

ADMINISTRATEUR
PHẠM HỮU NINH

NGƯỢC LÊN

Tặng các bạn thanh niên tri thức

HAI người đi ngược lên chiều gió thổi, dần từng bước, cúi đầu ngẫm nghĩ.

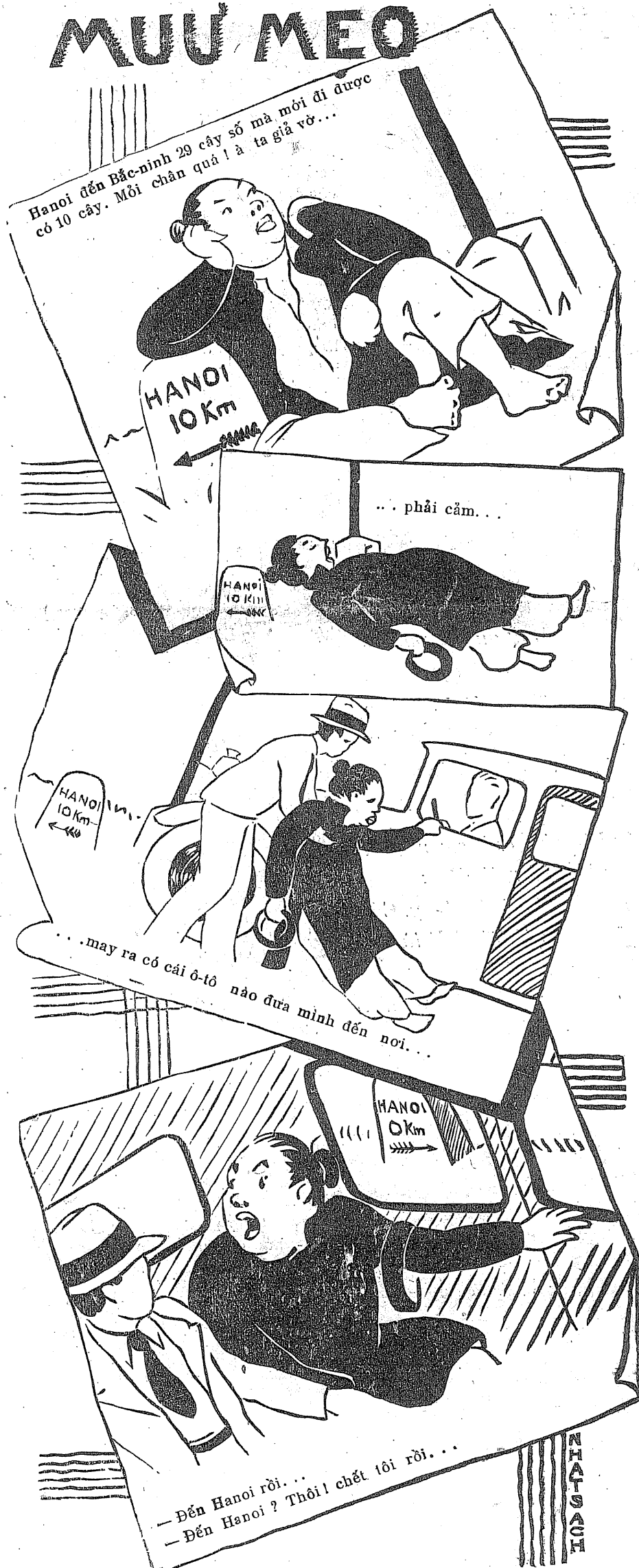
Dưới sóng, nước nguồn chảy về mạnh, cuộn cuộn vào bờ, bọt nổi trắng xóa như biểu hiệu cho ngọn sóng tư tưởng rào rạt trong lòng.

Bạn tôi vừa ngộ cho tôi hay những sự bối rối trong tâm hồn, những sự đau đớn về linh thần. lòng nghi hoặc về nghĩa lý đời người về tuổi thanh niên cường tráng. Tâm tình ấy là tâm tình chung cho các bạn thanh niên, đến tuổi trưởng thành, không riêng gì bạn tôi.

Thiếu niên tri thức từ 20 đến 25 tuổi, bao giờ cũng qua cái thời kỳ khủng hoảng về linh thần ấy: thấy mình buồn rầu vô cớ, thấy đời mình trống trải, dăm ra suy nghĩ cái nghĩa lý của đời người, lúc nào cũng khao khát, mà không biết mình khao khát cái gì. Họ đi tìm một cái lý tưởng mà chưa chi họ đã ngờ vực cái kết quả của sự đi tìm ấy. Họ không tin nữa. Họ sống phất phơ. Họ khổ sở. Nếu không có linh hồn mạnh mẽ, kiếm chế được mình, thì họ sẽ thở than bằng câu thơ, lời văn, diễn ra cái quang cảnh một bày thiếu niên chán nản, héo tàn, khác nào như cây mới nảy mầm, xanh lộc mà cái chết đã ngầm ngấm ở trong.

Tôi tuy nhiều tuổi hơn bạn, nhưng lòng tôi trẻ hơn. Tháng ngày qua càng như đem lại cho

MUỐI MEO

..CHIỀU GIÓ

lời cái hăng hái của tuổi trẻ. Tôi chắc rằng sau này, người có già đi, nhưng còn chưa được thỏa thuê vì những cảnh trước mắt, còn có cái chi muốn thay đổi việc hiện tượng, thì lòng tôi còn trẻ mãi, trẻ dề mà tiến lên.

Đi ngược lên chiều gió thổi, dần từng bước, như để trọn lời, lời ôn lờn bảo bạn:

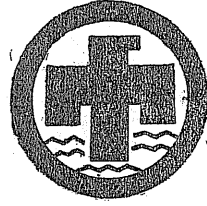
— Anh không nên băn khoăn tìm về nghĩa lý của đời anh, anh không nên tự hỏi: ta sống đây có nghĩa lý gì không? Vì không bao giờ anh tìm thấy, anh không trả lời được, mà không ai trả lời được câu hỏi ấy. Anh chỉ biết có một việc: là đã sinh ra ở đời thì phải sống, dẫu có nghĩa hay không có nghĩa gì. Mục đích của đời người ấy chính là đời người, theo như Goethe. Như thế, anh sẽ không bứt rứt nữa, cái bứt rứt ấy chính là cái đau khổ của kẻ tri thức, một cái sức mạnh để cản trở sự hành-động. Bây giờ, anh sẽ yên tâm mà sống.

— Đã đành rằng thời không băn khoăn bứt rứt nữa, nhưng sống, sống dề làm gì?

— Cái đó thời tùy thời và tùy người. Nhưng đi qua được bước ấy cũng là hay lắm rồi. Có qua được bước ấy thì mới đề tâm đến việc đời hàng ngày, đến sự hành-động. Phải, thiếu-niên cần phải hành-động, vui về sống dề mà hành-động, rồi lấy sự hành-động đó làm cái

(Xem tiếp trang sau)

giá thú» chẳng thiệt hại gì cho đạo-đức mà có phần lại giúp ích cho nhân-quần, vì thêm dân đinh, mà khỏe cho các nhà chuyên trách khỏi phiền vô-giự thú bộ».

Tuy có mấy chữ: chuyện nói ngang mà không thể-không cho là chàng Ngốc kia cố sức cãi cho cái chính sách tự do thông-dâm, bảo là «điều-hạnh-phúc» cho quốc-gia, «ích-lợi» cho nhân-quần...

Có hạnh-phúc, có ích-lợi cho quốc-gia, nhân-quần hay không, chàng Ngốc ơi, chẳng cần gì đến luật-mâu-thuần của ông Phan-Khôi, chàng cứ về nhà hỏi vợ thì khắc biết.

Nuốt chuột

O bên nước Ao (Ấu-châu) có một người làm trò xiếc tên là Schneider được thiên-hạ hoan-nghênh lắm.

Anh ta có cái biệt-tài là nuốt được chuột sống.

Mỗi khi làm trò, anh ta buộc một con chuột vào giày rồi cho nó chui vào cường-họng xuống đến dạ-dày, oạn-lại-lòi nó ra.

Chiếu trên, chiếu dưới

TỈNH Bình-định là một tỉnh rất văn-minh. Xem câu-truyện kể dưới đây thì đủ-biết:

— Nguyên theo tờ thông-sức của bộ-giáo-dục quốc-gia các trò có-đỗ-bằng sơ-học yếu-lược không-được-ngồi-trên các ông-già 59-tuổi.

Một làng kia, vì đó sinh-ra-lời-thôi. Huyện-quan-phải-viên-lại-mục-về-đề-quản-cấp-công-điền-và-lập-chiếu-thứ. Viên-lại-mục-đem-người-có-sơ-học-yếu-lược-đứng-trước-tân-cựu-hương-chức. Làng-kêu-nài, huyện-quan-thấu-đến-làng-hội-cấp, cho-người-có-bằng-sơ-học-yếu-lược-đứng-trước-tráng-dân-sau-cựu-tổng-lý. Dân-làng-lại-không-bằng-lòng, đem-nổi «oan-ức» lên-kêu-tại-tỉnh-đường.

Kết-cực: từ-tháng-chín-năm-ngoài-đến-nay, điền-địa-bỏ-hoang, chẳng-ai-cây-cấy!

Ngõ là vì sự gì quan-trọng, ai-ngờ vì-tranh-nhau-chiếc-chiếu-giữa-làng: tỉnh-Bình-định-văn-minh-thật.

Chắc là làng của bọn ông Tôn-thất-Bình và Phạm-kim-Khánh! Mà nếu-thật, thì ông Lê-Bồng có lẽ ăn-thủ-chỉ, ăn... phao-câu của làng ấy.

Ông ngốc-sĩ... ngốc hay không ngốc

T TRONG bài «triết-học-mâu-thuần-với-luân-lý», chàng Ngốc-sĩ ở báo Sài-thành bàn-đến-vấn-đề «tiền-thông-dâm, hậu-giá-thú» có dẫn-đến-điền-tích-để-bào-chữa-cho-chính-sách-tự-do-thông-dâm.

Theo-chàng-ta, về-đời-Đông-Chu, nước-Tề-có-đặt-ra-một-điểm-lớn, nuôi-rất-nhiều-cô-gái-có-sắc-lại-có-lực, rồi-thả-cho-đàn-ông-vô-thông-dâm-để-cho-trong-nước-được-tăng-dân-đinh. Vẫn-theo-chàng-Ngốc, thủ-tướng-họ-Hít-nước-Đức-mấy-năm-nay-vẫn-hồ-hào-cho-bạn-thoả-quần-được-tự-do-giao-cấu-với-những-kẻ-thanh-niên-hết-sức-tráng-khiến.

Rồi, chàng Ngốc nói:

«Cái-chính-sách-tự-do-thông-dâm-mà-chẳng-giá-thú-chi-hết... trong-hai-cái-trường-hợp-trên-đây-lại-là-điều-hạnh-phúc-cho-quốc-gia-và-sự-khẩn-yếu-cho-xã-hội-nữa.

«Vậy-thì-cái-vụ «tiền-thông-dâm, hậu-

NGU'ỐC LÊN CHIẾU GIÓ

(Tiếp theo trang nhất)

vui-sống-ở-đời. Nước-mình-già-cổ, nếu-bọn-trẻ-như-mình-không-dúng-tay-vào-việc, nếu-bọn-trẻ-cũng-già-cổ-như-các-ông-cụ-già, thì-bao-giờ-tiến-lên-được. Không! Thiếu-niên-không-mong-ở-ai-được, thiếu-niên-phải-quả-quyết-đi, phải-tỏ-cho-họ—tức-là-bọn-già-xưa-nay-vẫn-nghênh-ngang—biết-rằng-thiếu-niên-thật-có-cái-mạnh-mẽ-của-tuổi-trẻ, không-ai-có-thể-khinh-được. Bạn-hắn-còn-nhớ-lời-một-nhà-báo-annam-nói-với-một-nhà-báo-tây-mạt-sát-anh-em-mình. Nhà-báo-đó, tuổi-còn-trẻ—40-tuổi-thì-đã-già-với-ai?—nhưng-tự-nhận-mình-là-già-và-khinh-cái-sức-của-thiếu-niên—Ta-không-thể-nào-quên-được-cái-khinh-đó—Cái-thời-kỳ-

ngồi-mà-than-vãn, nay-đã-hết-rồi. Bây-giờ-đã-đến-lúc-thanh-niên-phải-hợp-nhau-lại, vui-vẻ-mà-làm-việc-và-quả-quyết-mà-hành-động. Ta-phải-làm-cho-một-ngày-kia, họ-phải-thường-nói: đó-là-một-công-độc-vĩ-đại-của-bọn-trẻ.

Vậy-bây-giờ, anh-em-với-tôi-chỉ-nên-biết-có-một-điều:

Sống-để-mà-hành-động. Cái-đời-của-anh-với-tôi-phải-là-cái-đời-linh-hoạt.

Nhất-Linh.

Bác-Sỹ NGUYỄN-VĂN-LUYẾN
 8, Rue Citadelle. Téléphone: 304

CHỮA BỆNH BẰNG ĐIỆN
 CHỮA MỌI BỆNH VÀ CHUYÊN
 CHỮA BỆNH ĐÀN BÀ CON TRẺ

số 8, phố Đường-Thành — Hanoi
 (Đường Cửa-dông sau phố Xe-Điêu)

ĐÃ IN XONG VÀ ĐẾN CHỦ NHẬT 8 AVRIL SẼ BẮT ĐẦU BÁN Ở MÃY HÀNG SÁCH LỚN HANOI

NỬA CHỪNG XUÂN

(Đời cô Mai) của Khái-Hưng (Tự lực văn đoàn)
 Dày 298 trang giá nhất định: 0\$75 (Tác giá xuất bản.)
 Có thêm hơn 20 trang về đoạn cuối để kết luận một cách chu đáo và thú vị hơn.

Xin gửi ngân phiếu 0\$95 tiền sách 0,75, tiền cước 0,20 về M. Nguyễn-trường-Tam 1 Carnot Hanoi
 Các bạn mua P. H. dài hạn được trừ 10% vào tiền sách, Mua trên 5 quyển được trừ 20%. Tiền cước gửi cứ thêm 1 quyển tặng thêm 6 xu

Cùng các nhà Đại-lý báo P. H.—Thẻ lệ mua cũng như thẻ lệ mua mấy cuốn sách trước.

Kỳ sau sẽ đăng thẻ lệ hai cuộc thi rất ngộ nghĩnh về cuốn Nửa chừng xuân để các bạn đọc báo P. H. mua vui.
 — Có nhiều giải thưởng —

Pharmacie de Hanoi

LÀ MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN MỚI MỞ Ở 13, PHỐ HÀNG GAI, HANOI

Do ông HOÀNG-MỘNG-GIÁC và ông NGUYỄN-HẠC-HẢI quản đốc

Hai ông đều là Bảo-chế tốt-nghiệp ở đại học đường Paris.

CÂN ĐỦ CÁC ĐƠN — BÁN ĐỦ CÁC THỨ THUỐC — GIÁ PHẢI CHẴNG

NHỎ ĐẾN LỚN

Kể ra cái trò nuốt chuột ấy không có gì là kinh thiên động địa, nhưng lạ gì tính người ta, thấy cái gì hơi lạ một chút là náo nức đến xem cho kỳ được. Vì thế mà mỗi lần anh ta làm trò, thiên hạ tranh nhau đến xem, chẳng khác gì bên mình, lúc bà Lê Dư diễn thuyết vậy.

Một hôm, sau khi nuốt chuột, người đến xem bỗng thấy anh ta mặt mũi nhăn nhó, kêu đau trong dạ dày. Liền vội vàng lôi chuột ra. Nhưng vẫn thấy choáng váng, anh ta phải vịn vào bàn mới đứng vững, rồi lại kêu rằng vẫn thấy lục đục trong dạ dày. Có người tốt bụng cho anh ta uống thuốc nôn. Tức thì anh ta nôn ra... hai con chuột đỏ hồng.

Lúc ấy ai nấy mới rõ con chuột anh ta nuốt có chữa, đến lúc vào bụng anh ta rồi, dờ dạ để con ở trong ấy.

Thế là anh ta một lúc nuốt cả một ổ chuột, nhưng nuốt không trôi. Ở bên mình, ta vẫn được nghe họ than vãn nhau «việc ấy nuốt không trôi», dễ thường cũng là bọn nuốt chuột đấy! Chỉ khác rằng anh Schneider nuốt không trôi chuột, đành bỏ nghề nuốt chuột, chứ bọn «nuốt việc» bên ta không trôi việc này, đã bày việc khác.

Thầy Tư-Nên và báo Sài-thành

HỎI của! thầy Tư-Nên chết mất rồi, ông Trần-văn-Quang, chủ nhiệm báo Sài-thành trong Nam than vãn như vậy.

Thầy Tư-Nên là ai? Là người xem tướng trong Lục tỉnh. Năm ngoái, ông Trần-văn-Quang, một hôm đến thăm thầy, nhờ thầy xem tướng họ. Cầm bàn tay ông Trần, thầy chỉ cái nét «đường đời» (ligne de vie) trên bàn tay ông, rồi nói:

— Nét này dài nên ông còn sống lâu. Đoạn, thầy lại đưa tay trái của thầy cho ông coi, rồi quả quyết nói:

— Nét «đường đời» của tôi ngắn như vậy là tướng người chết yểu.

Rồi thầy đoán họ tương lai ông Trần:

— Độ này sang năm, ông lại viếng tôi mà ông không làm lớn và phát đạt hơn trăm hơn ngàn xưa, tôi cho thầy gọi tôi là kẻ nói láo.

Rồi đến nay được tin ông thầy Tư Nên mất, ông T. V. Quang viết bài thuật lại chuyện này, tán tụng thầy Tư Nên đã biết trước được mình sắp chết.

Ông Quang tán dương thầy Tư Nên chẳng lấy gì làm lạ, vì ông được thầy bảo «sống lâu», lại «làm lớn», thì

ông không tin tưởng số cũng đến phải tin!

Vậy chúng tôi mong cho ông bỏ nghề báo, tìm thầy học khoa tướng số «đề làm lớn» cho chúng tôi mừng. Ông có học, tôi xin mách cho một, hai ông thầy tướng số như thần:

Ông Lốc-cốc-tử, và ông Ngốc-tử hay ông Nguyễn-văn-Vĩnh cũng được.

Từ-Ly

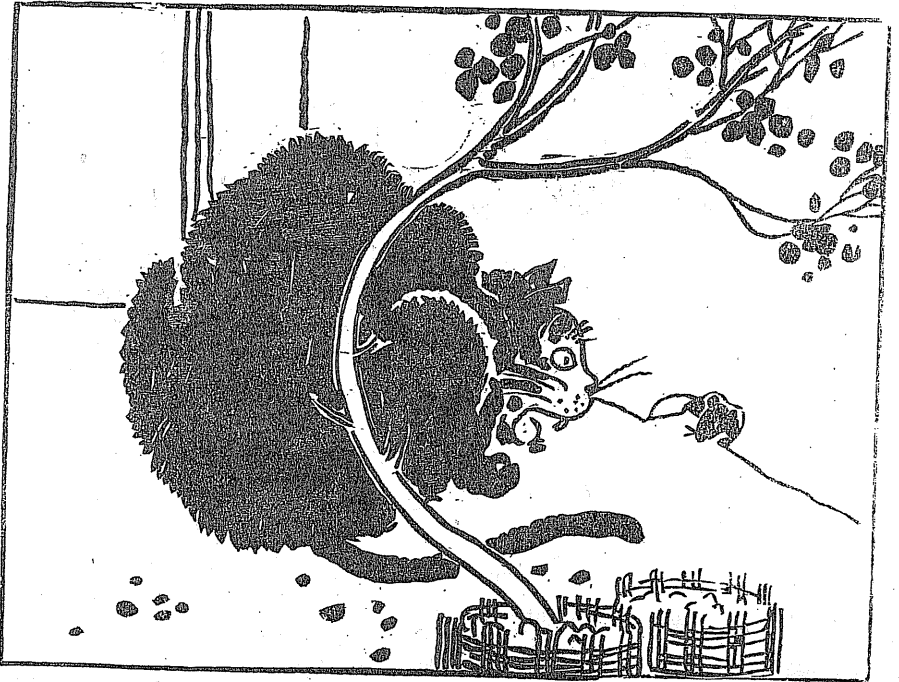
Bàn ngang

Ai chưa vợ hay chưa chồng, hãy lắng tai nghe các thầy bói sáng mắt dạy:

— Việc lấy vợ, lấy chồng phải nên cẩn thận, không thì có hại về sau. Sự hại này không phải vì lương duyên ép bức, chính thật vì tuổi tác không xem trọn kỹ lưỡng đó thôi.

Trước khi các anh các chị yêu một người nào, quyết lấy người đó làm vợ, làm chồng thì các anh các chị nên hỏi han cẩn thận xem người đó sinh nhằm giờ nào, ngày nào, tháng nào, năm nào, và người đó tuổi gì, mạng gì. Nếu các anh các chị không hỏi kỹ-lưỡng mấy điều đó, các anh các chị lấy phải người vợ hay người chồng sinh nhằm ngày, giờ bất lợi, năm hạn, tháng tai, thì về sau các anh các chị sẽ mang khổ.

Sách lý toán có dạy rằng: «thủy hỏa tương khắc». Nếu anh là mạng «lửa» mà anh cưới phải người vợ mạng «nước», là thế nào anh cũng phải sợ vợ anh. — vì các cụ ta luận rằng: lửa đỏ mà tưới nước vào thì thế nào lửa cũng phải tắt, — lẽ đó cố nhiên, trừ ra

Mèo — Có giỏi thì ra đây, đồ hèn nhất!
Chuột — Có giỏi thì vào đây!

khí nào ngọn lửa lớn mà tưới nước vào thì lửa càng bốc ngọn.

— Theo câu sách lý toán trên này, nếu anh đã có vợ, — vợ anh mạng «thủy» mà anh lại mạng «hỏa», là anh sợ vợ anh, nhưng trái lại, vợ anh lại sợ anh, là vì vợ chồng anh không tin lý toán.

— Người nào phải tuổi tị, hoặc tuổi Sửu, tuổi dần, thì nên đề họ «bồ côi» vợ hay «bồ côi» chồng suốt đời, vì sách lý toán có chép:

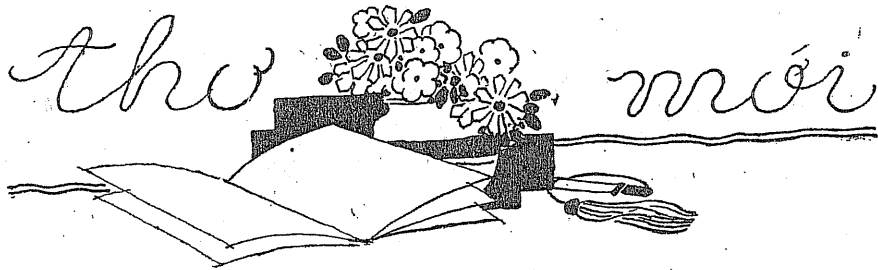
— «Tị hư, Sửu hao, dần bất lợi». Còn «dần, thân, tị, hợi» là tứ hành xung. Thì dụ: anh tuổi «tị» con rắn

mà lấy vợ là con cạp tuổi «dần» là thế nào vợ chồng anh cũng xung khắc nhau, đánh sè nhau rồi đến bỏ nhau. Mà nếu vợ chồng anh không xung khắc, không đánh sè nhau, không bỏ nhau, là tại vợ chồng anh không muốn làm như vậy đó thôi, chứ sách đã ghi chép, nói láo sao được.

Thật đấy, anh không tin lý toán mà anh còn trở lại nhạo báng thì anh sẽ bị thánh vật anh chết, mà nếu thánh không vật anh là vì mạng anh lớn, mà rồi về sau thế nào anh cũng phải chết, thánh đã bắt anh, nếu không sớm thì chầy.

Về sự cưới xin, tuổi tác khó như thế, các anh các chị coi chừng đấy, không thì ở góa suốt đời còn hơn.

Trần-văn-Thi.
(Tourane)

HÀNG HOA

Cô em sắc đẹp, giỏ hoa tươi,
Hơn hờ trời xuân, đẹp mấy mươi!
Bóng ngả, trời chiều, hoa khó bán,
Nhìn hoa đau đớn lệ sầu rơi.

Lệ sầu cô tưới giỏ hoa tàn,
Cô thấy ngồi bên một bạn hàng:
Hoa giấy bán đi gần sắp hết,
Tuy rằng hoa chẳng có mùi hương.

Bạn khuyên cô bỏ nghiệp trồng hoa,
Vun sỏi công trình chẳng kẻ mua.

Thà cứ làm ngay hoa giấy bán.
Rẻ tiền, mới có lắm người ưa.

Cô về, dòng dãi suốt ba hôm,
Cán nhắc đôi đường, tình thiệt hơn.
Tựa cửa ngăn ngõ cô sức thấy
Vườn xưa tan tác khóm hoa tàn.

Bài ngủi ôm lấy đồng hoa khó,
Cô lại thương hoa, lại trách cô.
Cô quyết không đành vì lợi nhỏ,
Theo nghề đơn bạc, bỏ nghề xưa.

Phòng cô nay lại ngạt ngào hương
Vì giỏ hoa cô bán ẽ luôn.
Một buổi sớm kia, có chẳng giây,
Ôm hoa cô đã thoát trần gian.

Cùng chung phận với cô hàng hoa,
Tôi tưởng trên đời có khách thơ.
Trái nỗi đau thương, điều thất vọng
Ruột tâm mong rút mấy đường tơ.

Mấy đường tơ khóc những ai ai,
Mang mảnh hồn thơ chịu thiệt thời.
Chịu biết bao nhiêu điều bất trí,
Cũng lời khinh bạc, tiếng chê bai.

Lan Sơn

THẦY LÝ TOÉT

Thầy Lý-Toét gặp người mách thuốc: Ông LẬU mà muốn được khỏi ngay. Phải nên biết lối tìm thầy. 139 HÀNG RƯỢU ở ngay Nam-Thành, «Nam-định». Thuốc ông Lang Thiện nơi danh Có khoa chữa LẬU vừa nhanh vừa tài. Giá thuốc 2 lọ đồng hai «1\$20». Mỗi ve sáu các chẳng sai chữ nào. Làm Đại-lý thì vào nhà hỏi. Được hoa-hồng lại khỏi lối thôi. Thưa ông tôi đã biết rồi. Thuốc nhà Thịnh-Đức dưới giới đồn vang.

MINH-THU LAI CÁO

Mandat đề: VŨ DUY-THIỆN, 139 Rue France, Nam-định.

Nhà Khiêu-Vũ to và lịch-sự nhất ở Hà-thành là:

HANOI BAR DANCING

100, Rue des Voiles, Hanoi

Buồng Khiêu-Vũ rộng 150m². Bài trí theo lối tân-thời.

Các tối thường từ 20 giờ đến 24 giờ.
Tối thứ bảy từ 20 giờ đến 1 giờ.
Chủ nhật và ngày lễ ban ngày từ 15 giờ đến 18 giờ.

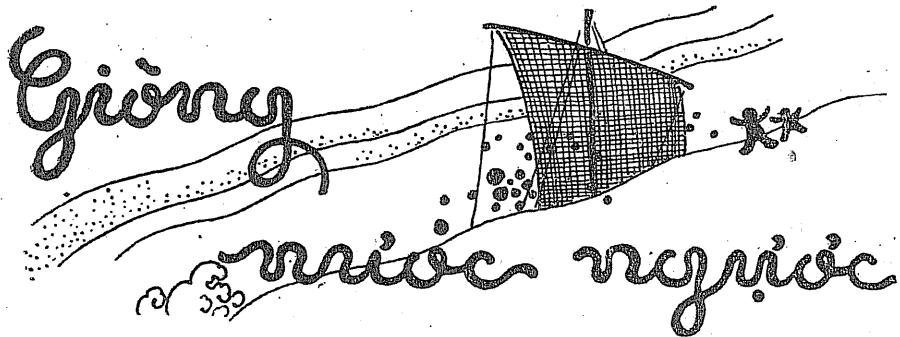
VÀO CỬA KHÔNG MẤT TIỀN

Rượu và nước, giá bán phải chăng cho tiện ai cũng đến vui chơi được. Bắt đầu từ mồng một Tết (14 Février 1934) sẽ có một cái buổi riêng rất lịch sự để ai muốn đặt tiệc hoặc mang người nhà lại Khiêu-vũ. Ở các tỉnh xa muốn giữ buổi đặt tiệc xin viết thư cho biết trước.

Khoa

- Cũng may mà mình đi giờ đi, chứ mà mình mà đi giờ lại thì có nhớ cả công việc không.

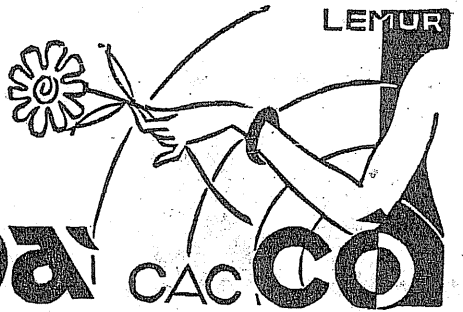

ĐẾN THĂM BẠN

Nhân rảnh việc đến thăm người bạn cũ,
Thấy chàng ngồi ủ rũ chốn phòng văn.
Xung quanh mình bề bộn gối, chăn,
Về người lại bâng khuâng, vơ vẩn.
Mới cười hỏi: «cớ sao mà thờ thần?
Khách đến chơi mà vẫn cứ ngồi lì!
Nào âu sầu lo lắng điều chi?
Hãy bày tỏ tí ti cho «khỏi sai!»
- «Quái! anh Ôt, hễ động thờ mặt lại
Là luôn luôn chỉ cười nói bóng đùa!
Người đầu mà chẳng nghĩ chẳng lo,
Thật vô dạng! chỉ được trò cười ngất!
Tình cảnh tôi, dễ anh không hiểu thật,
Nỗi niềm riêng rầu rật đủ trăm đường!
Biết cùng ai thổ lộ tâm can trường,
«Đành mượn chén để làm phương giải
muộn».
- «Này bạn hỡi! sống trong đời vật
lớn»,
Mình phải nên mau gót để đua chen,

Có làm sao lại cứ rượu tràn,
Ngồi bó gối thở than thời vận lồi!
Đời tranh cạnh, trăm đường nghìn lối,
Lẽ hơn thua còn phải nói chi mà!
Chỉ tang bồng sao nở để tiêu ma?
Phải hăng hái sóng pha cho hết sức.
Giày sấu mượn từ nay xin cắt đứt,
Bệnh ma men cũng trừ rút đi cho,
Tinh tao còn chưa vững đã ăn thua,
Nửa rầu rĩ say xưa thì hồng bát!
Chỗ chúng mình là tình chí thiết,
Dám khuyển anh, anh biết tấm lòng
cho.
Sống trong đời, ai chẳng nghĩ chẳng lo,
Nhưng lo nghĩ nằm co thì cũng ngán!
Chớ làm bầm cho đời là đáng chán,
Kia quan ta ức vạn kẻ yêu đời,
Mau mau tỉnh giấc đi thôi,
Trong trường tiến-hóa cùng người ganh
đua!»
Chàng Ôt

VỀ ĐẸP RIÊNG TẶNG CÁC BÀ CÁC CÔ

Một môn thể thao

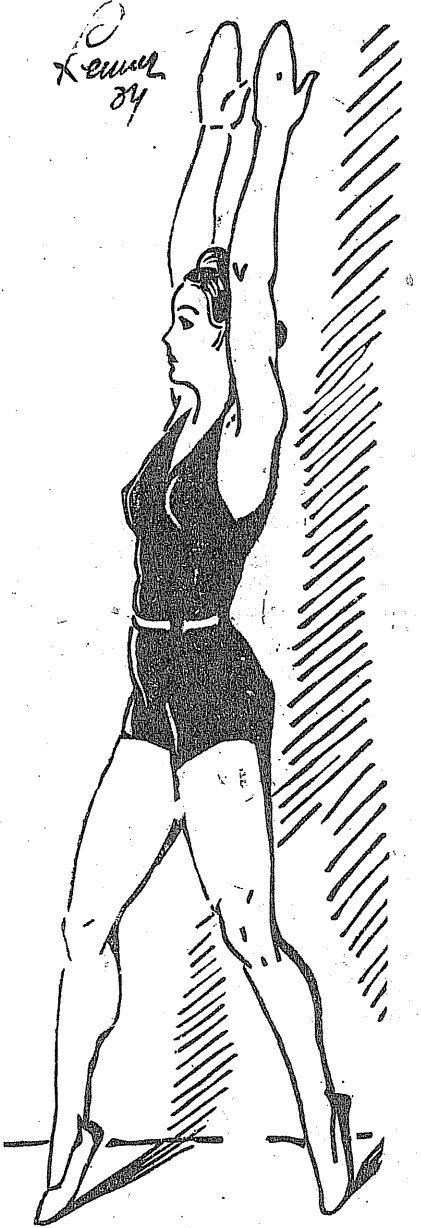
(Tiếp theo)

Đàn bà Việt-Nam phần nhiều lùn—ta phải công nhận là thế. Mà người lùn, dù ăn mặc quần áo quý giá, kiểu mẫu đẹp đến đâu cũng khó làm tôn vẻ đẹp của mình lên được.

Những bạn gái chẳng may quá lùn, tôi xin hiến lối tập sau này của bác-sĩ Pagès, chịu khó theo, may thân thể cũng cao thêm chút đỉnh.

Nên tập những môn thể thao nó có thể làm dẫn xương sống mình ra được như: đánh đu, vươn vai. Mỗi ngày, kiễng chân lên rồi đi bằng mười đầu ngón chân, mình và cổ phải cho thật thẳng, hai tay giơ lên trời hình như muốn với vật gì. Làm như thế mỗi ngày độ 5 phút thôi. 5 phút trong một ngày, tuy nó chẳng là bao, nhưng cũng đủ lắm rồi, không nên tập nhiều vì môn thể thao này mau nhọc người lắm. Kết quả mỹ mãn, tôi không dám cam đoan, vì muốn cho người cao thêm là một việc rất khó khăn. Ai công phu lắm, mới cao thêm độ 4, 5 phân tây là cực điểm. Nhưng các bạn, nếu cứ kiên tâm, ngày nào cũng luyện tập như thế trong ít lâu, tôi dám chắc thế nào cũng thấy công hiệu chẳng nhiều thì ít, chứ không thể không được, vì chẳng lẽ bác-sĩ Pagès lại nói dối chúng ta sao.

Cũng na ná như cách trên, các bạn muốn luyện cho các trẻ em được thân thể đẹp đẽ và cao thì rất dễ. Những lúc nhàn dỗi ban ngày, các bạn cứ cầm cái danh ghim lên tường rồi bắt chúng với. Hễ với được đến nơi, ta lại nhổ ra và cầm lên cao tý nữa. Xong tay này lại bắt đầu cầm xuống, chỗ cũ và bắt nó với bằng tay khác. Cứ tập đều như thế mỗi ngày độ vài lần, tất thế nào cũng có kết quả hay.

PHONG-HÓA TUẦN BÁO
Mùa báo kể từ 1 và 15, và phải trả tiền trước. Ngân-phiếu xin gửi về: M.Ng. trường-Tam Directeur du P.H.
Tòa soạn và Tri-sự
no 1, Bd Carnot, Hanoi - Tél. 874
GIÁ BÁO
Trong nước, Ngoại quốc
Pháp và thuộc địa
Một năm... 3p.00 6p.50
Sáu tháng... 1p.60 3p.50

TUYẾT NỌC
Lậu và Giang-Mai!!!
Phải bệnh này chưa được rút nọc, đi độc còn lại, thức đêm làm việc nhọc, nặn ra tí dính dính hoặc mủ, nước tiểu khi trong khi vàng lẫn vẩn đục. Nhói ngứa trong ống tiểu-tiên v.v. mà bệnh Giang còn lại thấy dật thịt mỗi xương, nổi mụn con như muỗi đốt v.v. chỉ dùng nhẹ 2, 3 hộp, nặng 4, 5 hộp là khỏi ngay. Tên gói thuốc Kiên Tinh Tinh (triết nọc Lậu Giang) giá 1p.50 một hộp.
Thiên trụ!!!
2 hòn ngoại thận, hòn to, hòn bé, xung hạ nang, dùng 1, 2, 3, 4 lọ. Bất cứ lậu, mới là hai hạt co lên bằng nhau ngay, giá 0p60 một lọ 6p. 12 lọ.
BÌNH-HƯNG
89, phố Mã Mây, Hanoi
GIẤY NÓI: 543

Càng ngày dùng càng nhiều
VÔI PHỦ-LÝ
VỪA TRẮNG!
VỪA QUẢNH!
VỪA RẺ!
Có giấy chứng chỉ phòng thí-nghiệm
HIỆU VĨNH LỢI
Hanoi, 119 Sinh Từ 119, Hanoi
LÒ VÔI Ở NAM-CÔNG PHỦ-LÝ

PHÂN THƯỞNG CHO NGƯỜI ĐỌC PHONG-HÓA
Phân người đọc Phong-Hóa, nhất là số MÙA XUÂN vừa rồi, sự hay giờ không cần nói chắc đã thừa biết vậy nay vì tri-âm Phong-Hóa nên có một phần thưởng cũng xuất bản ngày Xuân, cam đoan rằng không có cái gì lạ lùng đặc sắc bằng một cuốn SÁCH MÙA XUÂN của Nhật-Nam Thư Quán năm nay (vì chẳng những rằng có 5 TỜ TRANH TO khổ rộng 22x30 in màu để treo chơi mà về văn-chương thời-hiện có cuốn Sách Mùa Xuân nào được như vậy. Có các bài mới của các tay danh-sỹ như: L. T. Tô, Phan-Khôi, Nguyễn T...Cuông-Sỹ, Nam-Hồng-Tử, Hoàng-T... Tr. K...v. v. CHÀNG NHƯNG THỂ LẠI CÒN 3 CHUYỆN TIỂU THUYẾT ĐẶC SẮC. Phần thưởng này có một cuốn Sách Mùa Xuân một Bức vẽ truyền thần đặc biệt, một chai thuốc trừ Lao và một hộp thuốc bổ thận, để tặng cho những người nào kể được rõ có bao nhiêu thư sách của Nhật-Nam đã xuất-bản, cuốn nào tái-bản đến mấy lần (cuốn nào có ích về phương-diện nào hoặc cuốn nào có hại). Ai muốn dự cuộc này nên gửi ngay thơ và tem về bản-hiệu mà lấy, liste các sách. AI KHÔNG MUỐN DỰ THÌ MÀ CŨNG MUỐN CÓ SÁCH XEM THỜI LẠI MUA TẠI BẢN-HIỆU HOẶC Ở ĐẠI LÝ CÁC TỈNH. GIÁ 0\$30. Ở xa mua gửi tiền trước thì thêm cước 0\$0. Cỡ R. hết 0\$65. Thơ và mandat để cho nhà xuất-bản như vậy: NHẬT-NAM, ÁN-THƯ, HOA QUÁN ĐƯỢC-PHONG, 104 HÀNG GAI HANOI Sách Mùa Xuân sắp h. k. có lẽ phải tới bản vì không an tâm, cốt để đọc giả chú ý đến Bản-h. u.

TÙ CAO ĐẾN THẤP.

NGU'ÒI

VÀ VIỆC

Số 43

PHỤ TRƯỞNG THÁNG 3 CÙNG RA VỚI SỐ BÁO NÀY CÓ ĐĂNG

THỂ RỒI MỘT BUỔI CHIỀU..

Của NHẤT-LINH

TẬP II

Biểu các bạn mua dài hạn.

Bán lẻ : ba xu một tập.

Vệ-hóa-đoàn

TRONG một bài xã-thuyết trong báo Trung - Bắc, cụ Hoàng-tăng-Bí nhắc cho ta biết đến bên Tàu, họ sốt sắng về việc duy trì phong-hóa. Ở Đô-thành Quảng-châu, một bọn người có nhiệt-tâm, họp nhau lại thành một hội gọi là « Vệ-hóa-đoàn », mục đích cốt chấn chỉnh lại nền ngũ-luân xưa. Thường các hội-viên đi rình cách hành-động của các thiếu-niên nam-nữ, và nếu thấy làm những điều trái tai, chướng mắt, tức sẽ tìm lời khuyên can hay ngăn cấm. Nghe đâu, họ lại sẵn lòng cho bảo-hiêm trình tiết của các cô con gái đến thì nữa.

Cha mẹ nào có cô gái tân thời xin bảo-hiêm cho con xong, là được yên lòng ăn no, ngủ kỹ chờ đến lúc con đi lấy chồng : mỗi tháng chỉ phải đóng một số tiền nhỏ, là các hội-viên của Vệ-hóa-đoàn sẽ dò xét hành tung của cô con gái và giữ cho cô ta được tuyệt sạch, giá trong. . . dẫu cô ta không muốn thế, cũng mặc.

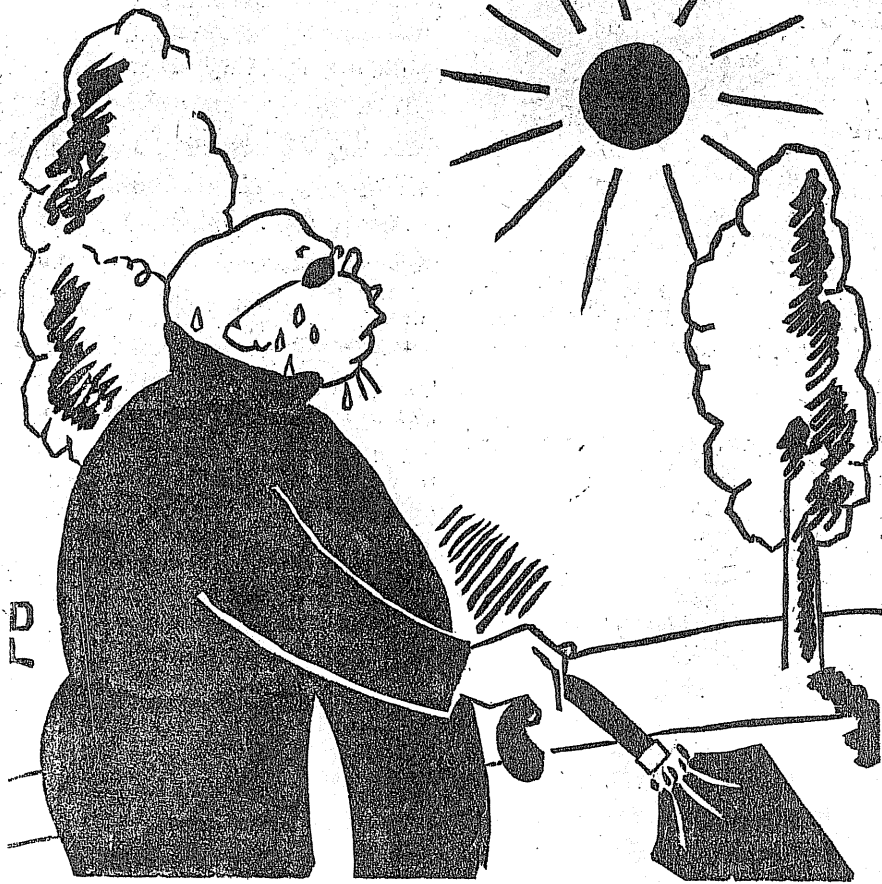
Cụ bång Hoàng dẫn câu «chuyện Tàu» ấy, rồi nhân đó, hô hào «hải-mọi chư quân-tử» nên họp nhau lại lập thành một «Vệ-hóa-đoàn» annam để duy trì phong-hóa.

Nhưng hải-nội chư quân-tử chẳng ai nghe cụ cả, nếu cụ chỉ đúng quân bút vào mực mà không đúng tay vào việc để cho họ bắt chước.

Vậy xin cụ mau mau họp những nhà đồng-chí, như ông cử Dương-bá-Trạc, ông ấm Nguyễn-khắc-Hiếu, . . . lập một «Vệ-hóa-đoàn» làm mẫu cho người trong nước đi, thì quý hóa biết là bao nhiêu.

Lúc đó, tôi, sẽ xin cõ-động giúp để những người làm cha mẹ xin bảo-hiêm các cô con gái mỗi ngày mỗi đông.

Còn có cảnh gì vui bằng, đẹp mắt bằng cảnh đêm khuya, đường vắng, cụ bång Hoàng hay ông cử Dương vận cái áo toại cũ, mũ sụp xuống che cả mắt, lẻo đẻo sau những cô gái tân

— Kính rọp thế mà tốt hơn ô ! may mà mình lại mang đi chứ không thì đến nắng võ đầu !

thời ăn sương để khuyên can, năn nỉ họ . . .

Thật là một cảnh đáng thương... thương cho các cụ đến phải siêu lòng...

Chúa Nam-Đường

○ Tây-ninh (Nam-kỳ), có một người thượng cờ, giống trống, đường-hoàng, uy-nghi đi riêu các phố, tự xưng là 'hứa Nam-Đường. Đầu anh ta đội nón bọc vải trắng có đề mấy chữ :

«Chúa Nam - đường Ngọc-Hoàng Thượng-Đế».

Tuy Chúa Nam-Đường có vẻ đường bệ, bọn lính vô tình vẫn cả gan sàm phạm đến mình Chúa, dẫn Chúa vào khám. Vào khám, Chúa vẫn điềm nhiên như không, như muốn chịu hết các điều đau đớn như ông Lê-công-Đắc thường tự cho mình là người chịu khổ (Souffre-Douleur).

Vì đó, ta có thể biết được Chúa Nam-Đường là chúa bọn văn-sĩ quá giàu tương-tượng.

Ông Phục-sinh

ĐÁP lại ông Huy-sơn ở báo Phi-dương (Essor), ông Phục-sinh

ở báo Sao-Mai lên tiếng. Anh em hãy lắng tai nghe lời hùng biện của ông Phục-sinh :

«Xã-hội sẽ ra sao, nếu ai cũng có thể nói lớn được điều họ nghĩ thầm? Xã-hội, ông vẫn biết, cũng như anh Paul, anh Pierre, chị Madeleine hay chị Marguerite không có thể tự kiêu rằng không bao giờ lầm lẫn điều gì.

«Xã-hội tuy không được hoàn toàn, nhưng đã phải bao nhiêu thì giờ, mồ hôi, máu, nhất là máu, mới dựng đứng nó lên, che trở nó, trông nom nó khi nó ốm, nâng nó giậy khi nó dần dần. Thật là một gánh nặng vậy.

«Những người thường như tôi với anh, dẫu cho nhiều đến một vạn, mười vạn cũng không bao giờ dám nhận đảm đang công cuộc ấy».

Công cuộc gì? Ông Phục-sinh ơi, ông nói tiếng ta thì cho ra tiếng ta, nói tiếng tây thì cho ra tiếng tây, tiếng mọi cho ra tiếng mọi, xin ông đừng dùng những câu bóng bẩy, không đầu, không đuôi như thế.

Ông Phục sinh và tự do

○ NG Phục sinh lại giảng cho ta một bài triết lý con về nghĩa

chữ tự do nữa, mà ông bảo không cần có.

Ông nói :

«Tự do là gì? Có phải là quyền tự chủ của ta mà biết bao nhiêu nhà triết lý vô tri đã tán dương, và biết bao nhiêu quân nô lệ khốn nạn đã tìm tòi mà chỉ thấy mình tự làm nô lệ mình và làm nô lệ cho các nhà triết lý vì hiểu nhầm nghĩa chữ tự do đấy chẳng? Chúng ta nên nhớ đến con lừa của Buridan vừa đói vừa khát nên không biết làm thế nào: uống nước bên tay phải hay ăn cỏ bên tay trái. Ăn hay uống?»

Chúng tôi không biết ông Phục sinh ăn hay uống, chỉ biết ông cũng được tự do, tự do vẽ voi và viết nhảm lên tờ báo Sao-mai. Còn tôi, tôi cũng có cái tự do bảo ông viết nhảm.

Một chứng bệnh lạ

CÁC báo đăng tin rằng ở Rach-gôi (Cần-thơ) có một người con gái mắc một chứng bệnh rất kỳ quái. Hồi cô ta còn mười một tuổi, đã thấy hay rức đầu, nhưng không sao. Nhưng cô càng lớn lên, bệnh lại càng nặng.

Chợt đến năm nay, cô đã 18 tuổi. Một hôm kia, hắt hơi nồm, sáu cái rồi thấy con bướm con trong mũi bay ra... Cô lấy làm lạ, sợ hãi lắm. Từ đó, lúc thì hắt hơi ra con bướm, lúc thì hắt hơi ra con vật con giống như con bọ gậy.

Đem cô vào nhà thương, thầy thuốc đoán rằng ngày xưa cô ưa ngửi hoa, chẳng may trong hoa có chứng sần, chứng bướm, cô hít vào mũi, nó ở trong đó lâu ngày, sinh sản ra, ăn tới óc, nên mới sinh ra chứng bệnh ấy.

Nếu truyện này không phải là của bác-sĩ Nam-anh kể lại cho chú cuối trên cung trăng nghe, thì thật là câu truyện lạ. Vì thường thường, ta chỉ thấy các nhà văn-sĩ nói «nhả ngọc phun châu», chứ chưa thấy ai nói «mũi phun ra bướm» bao giờ!

Tứ-Ly

Pour la
BEAUTÉ et l'ENTRETIEN
de la CHEVELURE

TOUJOURS IMPRECCABLE AVEC LA
BRILLANTINE CRISTALLISÉE
— S. S. H. PARIS —

Y PHỤC PHỤ-NỮ

Các bà muốn vận quần áo đẹp xin mời lại hiệu KIẾN-KHANH 37c Rue de la Citadelle Hanoi (phố cửa đông sau phố Xe-điều) chuyên may y-phục phụ nữ kiểu mới và kiểu cũ.

Việc đo, cắt và thỉ áo đều do tay phụ nữ chuyên nghề đứng làm. Có phòng riêng để các bà thử áo. Có sách mẫu vẽ kiểu áo lối mới và có áo mẫu các kiểu để các bà lựa chọn.

Thêu các kiểu hoa rất mới vào áo, khăn quàng, chăn, gối . . . Xin mời các bà lại xem các kiểu áo bày tại bản hiệu sẽ được vừa ý.

KIẾN-KHANH

KIỀU NHÀ LỐI TỐI TÂN

Vẽ kiểu nhà theo luật vệ-sinh thành-phố Hanoi trong 16 năm nay. Bản-số đã vẽ được 225 cái kiểu nhà đã làm tại Hanoi và các tỉnh, vậy trước khi các ngài dự định làm nhà, xin kính mời các ngài lại Bản-số xem đủ 225 cái kiểu đã vẽ ấy thì các ngài sẽ được vừa ý và sẽ có ngôi nhà sinh đẹp hơn hết. — Tinh giá rất hạ để tạ các ngài có lòng tin yêu nghề vẽ của Bản-số trong 16 năm nay.

NHUẬN-ỐC

168, Rue Lê-Lợi — HANOI (Gần trường Thê-dục)

TOUT POUR ARCHITECTURE

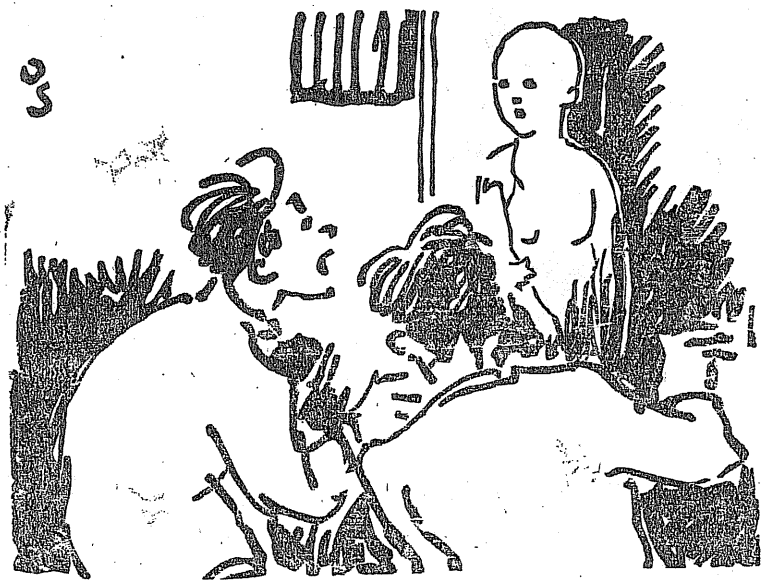

LƯ'Ồ'I TÀM SÉT

(tiếp theo)

Kỳ vừa toan gỡ cái cánh tay trắng xanh kia ra, vừa trông tôi ra ý cầu cứu. Anh ta thấy tôi phì cười lại càng lúng túng, mắt ngơ ngác nhìn quanh nhìn quanh, lúc nhìn đến cái thân lỏa lồ của người con gái, anh ta nhắm mắt lại một cách chán nản rồi quay đi. Mưa lúc ấy tuy ngớt dần, nhưng sấm vẫn cứ ù ù chuyên. Kỳ ngỡ quá, phát cáu, ghé vào tai cô kia, hỏi rất lớn: — Làm sao lại thế này mới được chứ?

Thì người con gái chỉ lắc đầu không thừa.

Sau cùng tôi phải lấy cái áo đi mưa của Kỳ khoác cho cô ta, cố sức dăng cô ta ra và ấn ngồi xuống bộ ngựa gần đó. Cô ta run như cây sậy, ngồi nép vào vách, đôi mắt mở rất lớn nhìn trân trân về một phía như người không nghĩ ngợi gì.

Tôi cúi xuống se sẽ hỏi, nhưng cô ta không đáp, hình như không nghe thấy lời tôi.

Kỳ kéo tay tôi bảo:

— Người ta vẫn còn sợ, anh đừng hỏi vội, để người ta hoàn hồn đã.

Chúng tôi lui sang gian bên cạnh, bàn nhau lấy mấy cái quần áo đưa cho cô ta mượn. Nhưng khi mang quần áo ra thì người con gái vẫn ngồi nép vào vách, ngơ ngác như người mất trí khôn. Cô ta giương trảo mắt nhìn bộ quần áo rồi lại len-lét nhìn chúng tôi. Tôi nói:

— Cô mặc quần áo vào.

Cô không nói gì. Tôi phải giục:

— Cô mặc áo vào cho khỏi lạnh.

Cô ta vẫn ngồi yên. Tôi quay lại gọi Kỳ:

— Có lẽ cô ta điên, anh Kỳ à.

— Không. Họ sợ chứ không phải điên.

— Nhưng sợ gì?

Chắc họ gặp sét. Họ bị sét đánh!

— Tôi không hiểu. Gặp sét đánh sao không chết...

— Cái đó, tôi cũng không hiểu nốt. Tôi nói:

— Dẫn sao, ta để cho cô ta thế cũng không tiện, ta mặc quần áo hộ cô ta.

Kỳ ù, nhưng vẫn không nhúc nhích.

— Anh phải giúp tôi mặc hộ cô ấy mới được.

— Tôi mặc hộ ấy à?

Kỳ nói rồi, đỏ mặt lên. Từ nãy đến giờ, không mấy khi anh ta đến gần cô ta, mà có nhìn thì lại quay mặt đi tức khắc. Song anh ta cũng nghe lời tôi.

Người con gái để chúng tôi đỡ dậy và mặc sống áo cho như đứa trẻ con, không ngưng, không thẹn, mơ hồ không biết gì hết.

Nhìn đồng hồ thì đã gần mười rưỡi. Gió đã đỡ mạnh, mưa cũng tạnh dần. Tôi khoác thêm lên, vai cô khách kỳ khôi kia một cái chăn mỏng mà Kỳ vừa đưa cho tôi, và để cô ta ngồi yên đó.

Kỳ để cho tôi coi người con gái, còn mình thì đi súc ấm, lấy chè và đánh thức thằng nhỏ dậy xuống bếp lấy nước lên đun. Thằng nhỏ thấy người lạ thì hơi ngạc nhiên nhưng không nói gì cả.

Khi ấm nước trên ngọn đèn còn đã sôi, chúng tôi đang chăm chú pha chè thì cô khách bỗng thở một tiếng dài.

Không hiểu sao, tôi lại thấy rợn người lên, quay lại xem thì cô ta đã ngồi thẳng dậy, hai mắt tinh nhanh vừa chớp vừa nhìn chúng tôi như người đang tỉnh giấc mộng.

Cô ta thông thả trông sau trông trước, trông ngọn lửa đèn còn đang nhảy nhót rồi nhìn xuống bộ quần áo đàn ông rộng và sặc sỡ cô mặc trên mình... Rồi cô đưa tay lên đầu, thấy đầu trọc nhẵn không còn qua sợi

tóc nào thì dật mình lên. Nước da tái mét lúc trước đã dần dần đỏ, mặt có vẻ e thẹn và ngưng ngạt vô cùng. Cô hé miệng ra toan nói, nhưng lại thôi ngay, bỏ cái chân đơn với chiếc áo tôi phủ trên mình xuống.

Tôi bưng một chén nước nóng lại mời, nhưng cô ta bẽn lễn không cầm, se sẽ đứng lên... Trông cái đầu ni-cô không có khăn vuông kia với bộ quần áo cộc trắng đàn ông lụng thụng phủ chiếc thân bé nhỏ kia, lúc khác thì tôi buồn cười, nhưng lúc ấy tôi chỉ lấy làm lạ.

Chúng tôi đứng yên xem cô ta định làm gì, thì thấy cô ta tiến lên, bước nhẹ nhàng và e dè, ra mở cánh cửa mà thằng nhỏ chưa cài then, quay lại nhìn chúng tôi lần sau cùng rồi bước ra, một tay đóng trái cửa lại.

Chúng tôi lại càng thêm kinh ngạc, đứng nhìn nhau đến ba, bốn phút, anh Kỳ thì vừa cắn môi, vừa nghĩ, còn tôi thì ngơ ngờ, vục vục, lăm lăm nói:

— Người hay là ma?

Rồi cái ý tưởng vô lý này cứ vùn vùn trong trí tôi hoài, muốn quên đi mà không được. Tôi bỗng nhìn thẳng vào mặt Kỳ, nói:

— Người gì? mà lạ thế, anh nhỉ?

Kỳ không đáp, trong trí vẫn vờ nghĩ đầu đầu.. tôi nhắc lại:

— Người gì mà lạ lùng kỳ quái đến thế?

Trong hai chữ « người gì », tôi có ý nói không phải là người thường... không phải là người.

Kỳ như hiểu ý tôi, se sẽ lắc đầu, trả lời như có ý trách:

— Sao anh lại có óc mê tin đến thế!

Tôi đáp:

— Có lẽ tôi mê tin thực, nhưng ta thử ra xem « hần » đi đâu?

Chúng tôi mở cửa ra ngoài. Một cơn gió lạnh thổi qua mặt tôi. Mưa đã tạnh hẳn. Chung quanh những ếch, nhái đã bắt đầu lên tiếng. Trên trời, một nửa trăng đang chui qua vùng mây đen lớn: bấy giờ vào khoảng trung tuần tháng năm.

Chúng tôi ra khỏi cái công không bao giờ đóng, nhìn mông lên con đường mờ mờ và xa tít lên vào đám ruộng bát ngát.

Trên mặt đường, từng vũng nước lấp lánh dưới ánh trăng sáng, nhưng không thấy bóng người mặc quần áo trắng đầu.

Đêm ấy, chúng tôi cứ lấy làm kinh dị hoài, gân sáng mới ngủ.

Chung kể đến đó thì ngừng lại lấy thuốc lá hút. Một người bạn nóng ruột, hỏi:

— Thế rồi sao nữa?

Thế là hết câu chuyện dị-kỳ đêm hôm ấy...

— Nhưng chả nhẽ câu chuyện chỉ có thế. Anh phải kể nốt: rồi sau ra sao?

— Rồi sau chúng tôi không thấy gì nữa. Trong hơn một tuần lễ, tôi ở chơi với Kỳ, ngày nào chúng tôi cũng nói đến người con gái hôm xưa. Tôi đã có lần ngờ là gặp ma, còn Kỳ thì chẳng ngờ gì hết. Anh ta cũng không phân giải được ra sao. Rồi truyện đó quên dần đi, chúng tôi chỉ đề tâm đến công việc riêng mình. Hồi ấy Kỳ đang soạn một cuốn sách mà anh ta muốn cho là một tác phẩm có giá trị.

Tôi ở đó lâu cũng sinh chán, muốn từ giã Kỳ để đi chơi mấy nơi khác, thì bạn tôi cố giữ lại cho đến gần hết nghỉ hè.

Một hôm, tôi đi dạo một mình, lúc trở về đến cổng thì gặp một người con gái nhà quê trông rất đẹp, áo nâu quần lĩnh, đầu chít cái khăn vuông. Dáng người nhỏ nhắn, dịu dàng, ai thấy cũng phải tấm tắc khen ngợi. Tôi lấy làm lạ rằng cái bác « thầy tu » kia, sao lại có người khách yêu điệu đến thế.

Sực nhớ ra cô gái trần trụi, trụi mày, trụi tóc đêm xưa.

Tôi bước vội vào nhà thì Kỳ ta mặt đỏ bừng, đang ngồi giờ xem một bộ quần áo trắng để bên mấy bao chè tàu mới nguyên. Thấy tôi, Kỳ vừa bẽn lễn, vừa vui mừng, anh nói với tôi mà giọng run run, ra chiều cảm-dộng:

— Cô con gái hôm nọ lại cảm ơn chúng mình đấy.

— Thảo nào tôi trông quen quen.

— Thế ra có gặp anh?

Tôi gật, rồi mỉm cười trông bạn. Anh ta lại đỏ bừng mặt lên.

Một lát, Kỳ trấn định được ngay, anh nói:

— Cô ta đến để trả bộ quần áo mình

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Bệnh lậu mới phát ra mủ, ra máu, buối tức, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút nọc, mỗi khi uống rượu, thức đêm, trong người nóng nẩy, lại thay có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đều khỏi rút nọc. Thuốc đã mau khỏi, lại không công phạt, nên được anh em chị em đồng-bào tin dùng mỗi ngày thêm đông, cả người Tây, người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rút nọc, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0\$60 một ống. Bệnh giang-mai, tìm-la phát hạch lên sôm, nóng rét lở loét quy-dầu đau, xương, rất thịt, rức đầu, nổi mề-day, ra mào gà, hoa-khê, phá lở khắp người, uống một ống thuốc là kiên-hiệu, không hại sinh-dục. Cũng 0\$60 một ống. Xin mời quâ bỏ lại hoặc viết thư về, lập tức có thuốc gửi nhà giấy-thếp đến tận nơi.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG

88, Route de Hué (sẽ cửa chợ Hòm) Hanoi — Téléphone 755

ĐẠI-LÝ HỒNG-KHÊ — M. Đức 73, Belgique, Haiphong — Ich-sinh-Đường 190, phố Khách, Nam-định — Xuân-Hải 5, Rue Lac-son, Sơn-tây — Phúc-Long 12, Gordinnier, Hai-dương — Bát Tiên, Marechal Foch, Vinh — Bát Tiên, Paul Bert, Huế — Bát Tiên, Tourane marché — Rue Marché Nha-trang — Đức-Thắng 148, Albert 1er Dakao Saigon — Có đại-lý khắp ba Kỳ — Ai muốn nhân làm đại-lý xin viết thư về thương lượng.

cho mượn, và đèn on mấy bao chè. Tôi đã cố chối từ, nhưng cô ấy cứ nài, nên tôi chả làm thế nào được. Cô ta kể cho tôi nghe rằng hôm ở đây ra về bị ốm một trận đau đề, ốm vì sợ hãi quá. Bao nhiêu điều tôi đoán về cô ta đều trúng cả, nhưng tôi chưa nói với anh là vì tôi chắc anh sẽ không tin.

Tôi biết rằng cô ta bị sét đánh rách hết áo quần và «gọt» hết tóc với lông mày, nhưng không chết. Nghe cô ta nói thì quả thực vậy. Đêm hôm ấy, cô ta đi thăm người bà con ở làng bên ốm nặng, lúc về được nửa đường thì gặp mưa. Cô ẩn dưới cây đa to cách cây đa nhà ta chỉ độ 300 thước. Đợi mãi mưa không ngớt, cô ta định chạy vào đây trú, nhưng cô biết tôi ở đây có một mình, lại không quen tôi... mà đàn bà, con gái đêm hôm... Sau thấy sấm sét dữ quá, cô đánh bạo chạy về đây thì ngay lúc đó, một tiếng sét đánh vào cây đa to, luồng điện đi qua vật cô ta xuống. Lúc cô ta đứng được dậy cũng vẫn còn mê mẩn vì khiếp sợ, thân thể lỏa lồ cũng không biết, chỉ tìm cách trốn thoát «lưỡi tầm sét» của ông «thiên lôi» thôi. Rồi lúc vào đây, lúc ta mặc quần áo cho thì cô ta còn trong lúc kinh hoảng không e thẹn gì, mãi sau, khi hoàn hồn rồi, mới biết sấu hổ... Cô ta ra khỏi nhà liền theo đường tắt một mạch chạy về làng...

— Nhưng «thiên lôi» gì lại đánh người ta một cách kỳ khôi thế?

— Tôi chỉ biết đó là sự thực, còn tại sao bị sét đánh mà không chết thì cũng chưa biết nguyên nhân. Ở một cuốn sách khảo cứu về «sấm sét», tôi thấy có truyện tương tự như thế, mà người bị đánh còn bị văng ra đến ba, bốn chục thước xa kia (1).

— Thế thì lạ thực. Còn người con gái kia... anh có biết là người ở đâu không?

— Người ở trong làng, con ông hương, ông lý nào đó thì phải. Sau hôm đó, cô ốm gần một tháng, ốm vì bị sét đánh thì í, mà ốm vì sợ hãi thì nhiều... Người nhà định đem trả quần áo tôi đã lâu, nhưng cô ta muốn tự mình đem đến để tạ ơn chúng ta kia... Mà không đem đến ngay, tôi chắc là vì lòng may với tóc chưa mọc đủ.

Ngừng lại một lát, Kỳ lại tiếp:

— Cô ta... kể cũng có duyên đó chứ.

Lần đầu tiên, tôi thấy bạn tôi nói ra một câu bình phẩm như câu này.

Thế-Lữ.

(1) Camille Flammarion « Les caprices de la Foudre ».

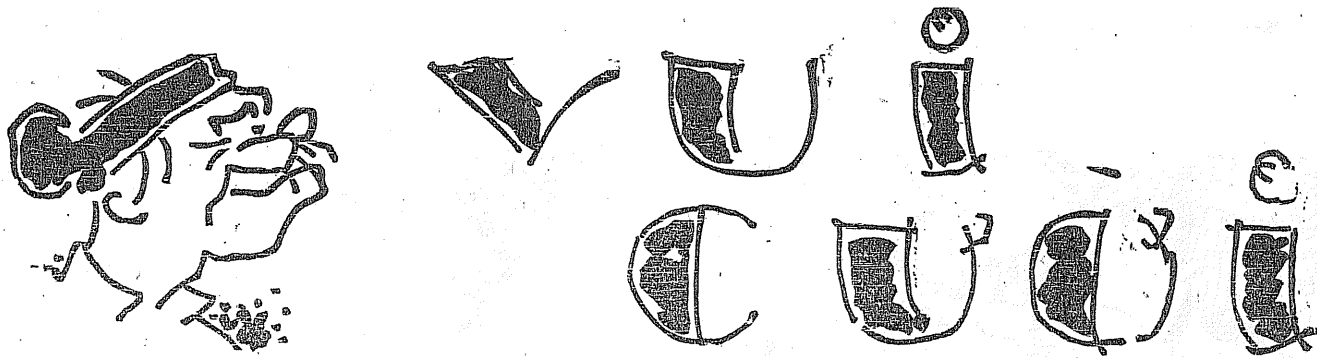
CUỘC THI TRANH VỀ « LÝ TOÉT »

Bản báo sẽ chọn đăng lên báo những tranh khôi hài của các bạn dự thi mà vai-chủ-động là Lý-Toét. (Đặc tính của Lý-Toét các bạn đã biết rồi).

Cứ 10 tranh đăng sẽ có một giải thưởng 4p.00 sách để kỷ-niệm cuộc mua vui.

Dự thi xin cho vào phong bì riêng, ngoài đề « dự cuộc thi Lý-Toét ».

Tranh nào hay mà không có tính cách Lý-Toét thì cho sang bên Vui Cười. P.H.

Của Kim-thu Hanoi

Nghề hát sường

— Ở đời này, anh bảo nghề gì sường nhất?

— Nghề làm quan.

— Không phải.

— Nghề làm chính trị.

— Không phải.

— Nghề làm báo.

— Không phải.

— Thế anh bảo nghề gì sường nhất?

— Kia, thế anh không nghe cô nhân có câu: « nghề hát sường » ư, chẳng phải là gì?

Của N. K. Thành Tourane

I. Thật thà

Thầy — Nếu trò Minh được một cái vi định 1.000p.00 thì trò làm gì?

Trò — Thưa, con sẽ treo một giải thưởng 50p.00 để thưởng cho kẻ nào bị mất ạ.

II. Một mắt, một cò

Trên võ đài, hai võ-sĩ toan đấu gươm rửa nhục.

Võ-sĩ A (tỏ bộ hăng hái) — Thế nào rồi trên võ-đài này, phải kẻ mắt, người con?

Võ-sĩ B (cũng hăng hái đáp): — Thế càng tốt, bác ở lại, tôi đi nhé!

Nói xong, theo điệu võ, chàng ta nhảy xuống làm võ-sĩ A chùng hứng!

III. Biết chiều bạn

Quan tòa — Sao anh lại nở tâm lia bạn anh từ trên giường tre cao xuống đất?

Bác thợ nề — Thưa ngài, ấy là bạn tôi muốn vậy chứ!

Quan tòa — ???

Bác thợ nề — Vì hôm ấy, bạn tôi cùng tôi cãi lộn, trong khi ấy bác ta đang tay đập tôi, bắt đắc dĩ tôi phải túm lấy tay và chân bác ta mà treo hồng cẳng.

Bạn tôi la lớn và năn nỉ: « thôi, bác hãy thả tôi ra nào, tôi xin van bác ».

Tôi cũng chiều bạn mà buông tay ra vậy.

Quan tòa — ???

Của T. Lộc Haiduong

I. Trong tòa án

Quan tòa — Anh đừng dấy sao không can ra mà lại để em anh đánh người ta thế?

Hai Pheo — Bẩm, lúc đó con còn bận.

— Anh bận gì?

— Bẩm, bận ôm giữ tên kia ạ!...

II. Lý-luận lý Toét

Con lý Toét — Tại sao người ta có tát nước vào ruộng, thì lúa mới chóng nhơn nhĩ thầy nhỉ?

Lý Toét — Mày ngu quá, tại lúa thấy nước lên cao sợ chết ngập, nên nhoi lên để tránh nước, chứ còn tại sao nữa.

— Quái! đồ mờ hôi sỏi ruốc nát mà kéc nó chẳng lên cho

Của N. Vu Hà-dông

Bố con ông lang

Nhà có giò cụ, con hỏi bố:

— Sao thầy cúng cụ bao giờ cũng có quả trứng gà luộc với ít muối?

— Trứng gà ăn bỏ ngũ tạng, muối bỏ thận, thầy cúng để cụ soi cho bỏ, vì chân thận của cụ yếu lắm.... !!!

Của cô N. T. K. Đinh Vientiane

I. Đánh rơi áo dạ

Con vú — Thưa ông, tôi đánh rơi áo dạ của em xuống sông rồi.

Ông chủ — Thế rết lấy gì cho em bận? — Bẩm cả em trong áo ấy !!!

II. Bỏ hỏi con

— Lộc! trong tràng con đứng thứ mấy?

— Thưa, thứ ba mươi tám ạ!

— Thế lớp con có mấy trò?

— Thưa có ba mươi tám trò.

— Sao con học dốt thế?

— Thưa thầy, nếu có hai trò, xem con có thứ hai không!

Của B. C. Thọ Hanoi

Lau cửa kính

Bà chủ — Nhỏ đầu! tao bảo mày lau cửa kính, sao mày chỉ lau có mặt trong thôi?

Nhỏ — Thưa bà, lau ở trong thì bà có thể trông ra ngoài được.

— Sao không lau nốt mặt ngoài đi?

— Thưa bà, con không muốn cho người ở ngoài trông vào ạ.

Thề-lệ cuộc thi vui cười và thi tranh khôi-hài

Mỗi bài không được quá 30 giòng.

Tranh vẽ chiều ngang 12 phân tây, chiều cao độ 10 phân.

Mỗi kỳ sẽ đăng lên những bài và tranh mà bản báo xét là hay nhất.

Giải thưởng (về 5 số 88, 89, 90, 91, 92 a) về cuộc thi vui cười.

Giải nhất: các thứ sách đáng giá 3\$00

Giải nhì: các thứ sách đáng giá 2\$00

b) về cuộc thi tranh.

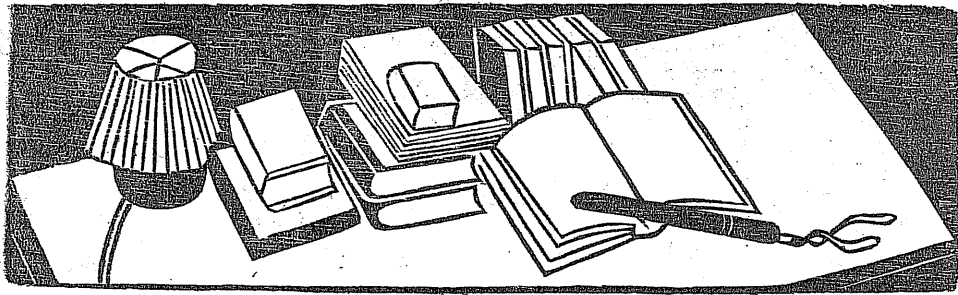
Giải nhất: các thứ sách đáng giá 3\$00

Bản-báo sẽ gửi cho những người được thưởng một cái phiếu lấy sách và cái bảng kê các thứ sách tây, nam của một hiệu sách. Rồi các bạn sẽ chọn trong đó, muốn quyền nào thì gửi phiếu lại hiệu sách đó lấy sách. Các bạn muốn lấy giấy bút hay đồ đạc trong hiệu đó cũng được, miễn sao cho đủ số tiền thi thôi. Tiền gửi về phần các bạn chịu. Hoặc các bạn muốn đổi lấy báo biểu không lấy sách cũng được.

PHẠM-TÁ
Tốt-nghiệp trường hóa-học chuyên-môn về nghề nhuộm tại Paris
23, Phố Bờ-Hồ Nhà Baron cũ
HANOI Nam-định

CÁC QUÝ-KHÁCH HỎI GHO ĐƯỢC NƯỚC HOA NGUYÊN CHẤT
HIỆU CON VOI
1 lọ, 3 grammes 0\$20, 1 tá 2\$00, 10 tá 18\$00
1 lọ, 6 grammes 0.30, 1 tá 3,00, 10 tá 27,00
1 lọ, 20 grammes 0.70, 1 tá 7,00, 10 tá 63,00
PHÚC-LỢI, 79, Paul Doumer, Haiphong, bán buôn và bán lẻ.
ĐẠI-LÝ: MM. Phạm-hạ-Huyền 36 Rue Sabourain Saigon — ĐÔNG-ĐỨC 64 Rue des Cantonnais Hanoi — Thiên-Thành phố Khách Nam-định — Phúc-Thịnh phố Gia-long Huế.

Joseph TRẦN-ĐÌNH-TRÚC
LUẬT-KHOA CỬ-NHÂN ĐẠI HỌC-ĐƯƠNG PARIS. CỐ-VẤN PHÁP-LUẬT
Số 5, Hàng Da cũ, Rue des Cuirs (cạnh bãi chợ Hàng Da, Hanoi)
Việc kiện tụng, làm đơn, hợp đồng, văn-lự. Đòi nợ. Mua, bán, nhà, đất. v. v. . . .
Lệ hỏi pháp-luật: mỗi lượt 1 đồng ở xa xin gửi mandat

Truyện vui

CÓC CẦN, ÔNG CÓC CẦN

KHẮC và Đạt là hai bạn thân. Khắc đến chơi Đạt thấy Đạt ở một mình trong một cái trại tro vơ giữa cánh đồng rộng, lấy làm lo sợ vô cùng. Lo sợ vì hai điều: một là cướp, hai là không mua được rượu uống vì Khắc vốn uống rượu nặng. Đạt hiểu ý bạn, cười mà rằng: — Bác chớ sợ không có rượu uống, vì được thư bác nói đến chơi, tớ đã tậu sẵn hai vò rượu thượng hạng... Còn cướp? Cướp nào dám vào đây với hai mươi tên cướp.

Rồi Đạt hoa chân múa tay như đi bái vô tâu.

Khắc phục lắm, bảo bạn:

—Bác dạy tôi một bài để phòng thân, vì tôi yếu lắm. Tôi tưởng những lúc rượu ngà ngà say, được cái sân rộng như cái sân này, lại biết bài võ mà múa thì xương lắm.

Đạt đáp:

— Cái đó không khó gì. Để tôi dạy bác một bài kiếm.

— Ấy thế là chiều nào cũng vậy, Khắc tập võ, mới tập có ba ngày mà múa đã thạo lắm. Ai trông thấy Khắc mặt đỏ gay vì rượu, hai tay cầm hai con dao phay (dao làm bếp mà Khắc cầm thay gươm) múa tít đi, thầy đều lấy làm sợ hãi. Đạt đứng nhìn bạn, thỉnh thoảng lại cất tiếng dặn:

— Khéo! đừng múa dao sát quá, phải cẩn thận cái mũi.

Vì Đạt biết con dao phay nhà Đạt sắc lắm, nếu hơi chạm là đầu mũi Khắc rơi ngay. Cũng may, múa luôn như vậy hai tuần lễ mà mũi Khắc vẫn còn.

Học thuộc bài kiếm rồi, Khắc bảo bạn:

— Bác này, biết võ chưa đủ. Minh mới trông thấy cướp, chân tay đã run lay bầy rồi thì còn múa sao được nữa, vì tính tôi dốt lắm. Bác có cách gì bảo tôi để tôi tập cho bạo lên, thì những lúc ấy mới có thể múa võ được. Giả tôi bạo dạn được như bác thì hay biết chừng nào.

Đạt đáp:

— Cái đó thì hơi khó đấy. Nhưng lòng hề gì, để tôi dạy một câu thần chú.

— Câu thần chú?

— Phải, câu thần chú rất hiệu nghiệm, bác biết câu ấy thì từ nay về sau, dẫu trời long đất lở, bác cũng không sợ nữa.

Khắc mừng lắm. Đạt nói:

— Bác gặp sự gì nguy hiểm thì bác làm thế này:

Rồi Đạt trợn mắt, mím môi nắm chặt hai bàn tay lại, rồi co tay vào, ruỗi thẳng tay ra đến năm, sáu lượt, mồm lẩm bầm:

— Cóc cần, ông cóc cần!... Đây, câu thần chú của tôi đây!

Khắc ngẩn người ra một lúc rồi nói:

— Ừ, mà phải, mình đã không cần thì còn sợ cóc gì nữa. Cóc cần, ông cóc cần!

Rồi Khắc cũng trợn mắt, mím môi, cũng nắm chặt hai bàn tay lại, co vào, ruỗi ra, mồm lẩm bầm:

— Cóc cần, ông cóc cần!

Từ khi biết câu thần chú đó, Khắc thành ra bạo vô cùng. Hôm 29 tết, hơn 12 giờ đêm, một mình Khắc dám đi bộ từ Văn-diên về Hà-đông, trong người có đem theo tiền mà con đường đó lại có tiếng là lắm cướp dật. Anh em dạn thấy đều lấy làm kinh ngạc, chỉ có Đạt và Khắc là hiểu nhau, và đưa mắt nhìn nhau mím cười như có ý bảo thầm:

— Cóc cần, ông cóc cần!

Một lần khác, Khắc đi đánh tổ tôm về khuya. Vì đánh được nên trong ví có vài chục bạc, nhưng Khắc đi ung dung trên đường vắng không mấy may lo sợ, là Khắc đã có câu thần chú. Bỗng Khắc thấy thoáng trước mặt có hai người đi ở dưới ruộng lên. Khắc trợn mắt mím môi, nắm hai bàn tay lại, co vào, ruỗi ra, mồm lẩm bầm:

— Cóc cần, ông cóc cần!

Nhanh như chớp, hai người, lạ đã đến sát Khắc.

Khắc nhìn chừng chừng, lẩm bầm:

— Cóc cần, ông cóc cần!

Hai người đó đưa mắt nhìn nhau, rồi một người giữ ghì lấy tay Khắc. Khắc bị luôn mấy cái đấm, tối tăm

CHỈ TẠI CÔ LIÊN

Câu truyện sau này là một câu truyện thực mới xảy ra ở giữa đình Hộ-nhất, (Thái-nguyên) mà nguyên nhân chỉ tại cô Liên trong truyện « Gánh hàng hoa » của Khải-Hưng. Tôi muốn thuật lại làm một truyện vui còn con để đọc-giả Phong-hóa mua vui.

... Cô Liên đã thành một người bạn thân, yêu của bạn trẻ Thái-nguyên — là vì cô Liên có nhiều tính tình tốt đẹp, giản dị ngây thơ, nhẩn nại... Người đã có cảm tình nồng nàn đối với cô, thì mỗi khi đọc đến quãng tình sử của cô, lại phải hình dung cô ra một gái quê chất phác, nhu mì, đẹp đẽ. Còn gì thích trí bằng được thấy cô Liên tự nhiên lộ diện ra giữa đám người xem hội đình hộ Nhất. Một điều lạ là mỗi bạn khi đã được trông rõ mặt cô gái quê S. đều nhận là cô Liên trong « Gánh hàng hoa » nhất là khi cô S. đứng yên lặng, đôi mắt đen đăm đăm nhìn.. mơ mộng trên khuôn mặt trái soan, dưới chiếc khăn vuông mỏ quạ, — cô S. giống hệt như cô Liên mà ông Đ. S. vẽ đứng... mơ màng sau rặng trúc đào.

Ba cô nữ học sinh từ 13 đến 15 tuổi, được mấy người bạn trai giới thiệu... thắm, tự nhiên đem lòng mến cô S., ba cô làm quen mấy cô S. rồi chỉ trong mấy phút đồng hồ mà bốn cô truyện trò có vẻ thân mật lắm.

Ba cô nữ học sinh quyền luyến, truyện trò với cô S. là vì ba cô cảm thấy như được đứng nói truyện với cô Liên mà ba cô đã yêu. Câu truyện nó ngộ nghĩnh, ngây thơ có thể thôi, mà hai ông « cụ non » đứng gần đấy, không biết vì ngộ nhân hay vì lòng ghen tị nhỏ nhen, lên giọng đạo-đức buộc tội ba cô nữ học sinh là ba... mẹ mìn đồng tâm quyến rũ cô Liên của ông Khải-Hưng, à quên, cô S. của hai « cụ ». Hai « cụ » gọi « cụ-lit » bắt ba cô. Thấy chương tai, nghịch mắt, những người lớn phải can thiệp vào truyện... trẻ con. Ôn ào một lúc, một cô nữ học sinh kết luận:

— Thì ông cứ hỏi cô ấy xem có phải chúng tôi quyến rũ cô ấy không?

Cô S. nhanh nhẩu trả lời « không » rồi quay lại một ông « cụ non »:

— Rồi ông này chỉ khéo lòi thôi...

... Thế là chung qui chỉ tại cô Liên mà hai ông Khải-Hưng và Đông-Son khéo vẽ vờ ra trong « Gánh hàng hoa », nên suýt nữa ba cô nữ học sinh « mẹ mìn » phải đưa tới cửa công môn.

Việt-Băng
(Thái-nguyên)

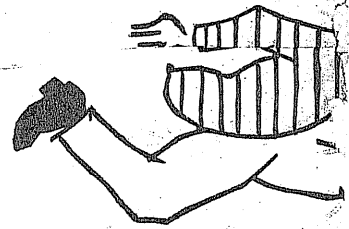
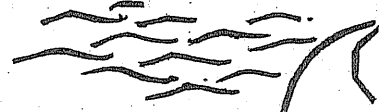
mặt mũi, ngã gục xuống bờ cỏ.

Một lúc sau, Khắc lóp ngóp bò dậy, phủ bụi quần áo, khi sờ đến túi thì không thấy cái ví tiền đâu nữa.

... Cóc cần, ông cóc cần... cái đó tùy ý ông, nhưng kẻ cướp nó cần ông, nó cần cái ví của ông.

Nhất-Linh

Dự thi số 45

LIÊN

THẺ L

- 1° Những người dự-thí có thể muốn gửi mấy phiếu cũng được, song những câu trả lời phải viết vào giấy
- 2° Những câu trả lời phải gửi đến hãng S.S.H., hạn hết ngày 30 Avril là cùng. HỘP THƯ SỐ 54 HANOI.
- 3° Phần thưởng nhất định là 50\$00. Nếu có nhiều người trả lời đúng giống nhau, thì người nào gi

Giải nhì: 20\$00 — Giải ba: 10\$00 — Giải tư: 5\$00 —

và năm mươi giải thưởng lấy nước hoa (eau d

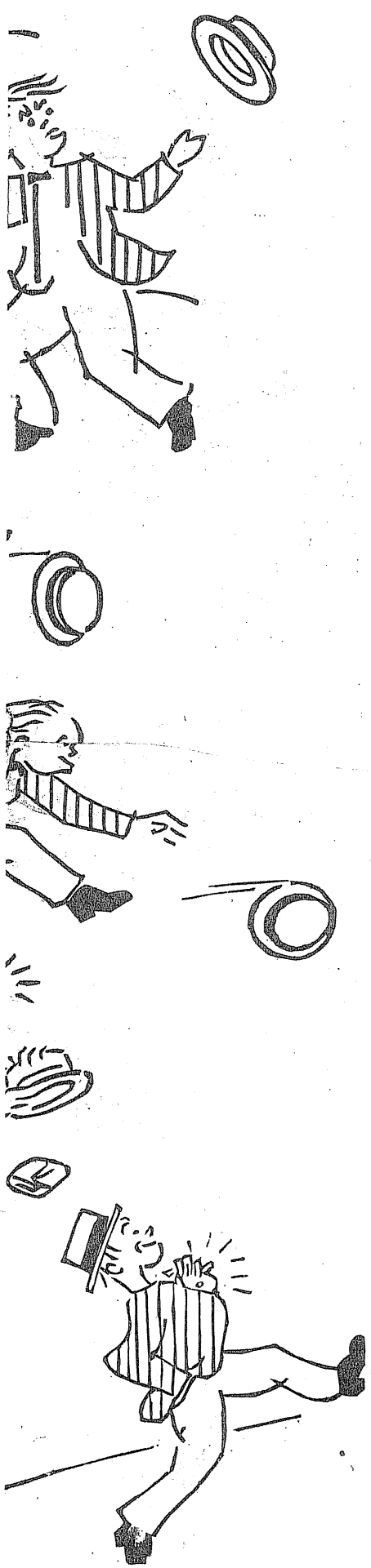
XIN NHỚ RẰNG: — Những câu trả lời đã định sẵn để tại TỔNG ĐẠI LÝ HÃNG S. S. H. số 7 phố Lê

phân minh, ai ngộ ý muốn ký lên trên cũng đ

Muốn có những phiếu để dự thí xin nhớ mua sáp thơm bôi đ

Vì những phiếu dự thí chỉ biểu riê

T U T U

CUỘC BIỀM BÁO

Lũ Mọi, người nhà quê ăn muối và ông Trạch-Thiện ở báo Tiếng-dân

T HÀNH phố Huế mỗi năm về dịp tết lại có một lũ Mọi mình trần, đóng khố hoặc mang « một tấm vải lang thang trước rún » rủ nhau về đó xin xu. Nhân thấy vậy, một người bạn ông Trạch-Thiện liền kể một câu truyện ngụ ngôn lý thú như thế này :

— Một bác nhà quê ra tỉnh lần đầu được bà con mời vào hàng cơm thết một bữa. Bác thấy một thứ cát trắng nhỏ đựng trong một bình pha-lê thì chẳng hiểu là giống gì. Tra chút ít vào đồ ăn thấy ngon, hỏi thì người bà con là bảo một thứ gia-vị. Bác mua thứ gia-vị ấy về quê, tra thật nhiều vào miếng ăn vì bác tưởng tra càng nhiều càng tốt. Không ngờ khi nuốt miếng ăn « xuống tới cổ thì nghe mặn chát, cứ chảy nước miếng trong, không bao lâu mà oẹ mửa, chóng mặt và nhức đầu mãi ». Bác ra tỉnh trách người bà con thì người này mới giảng cho bác nghe rằng thứ gia-vị đó là muối (muối ngoài tỉnh trắng nhỏ không sống muối nhà quê).

Tuy tôi cố tìm mà không thấy câu truyện Mọi xin xu với câu truyện người nhà quê ăn muối có liên lạc gì với nhau, nhưng tôi cũng hiểu thâm ý ông Trạch-Thiện. Ông muốn dạy cho đời không nên bắt chước liều, không nên nhắm mắt theo liều, « thấy khiêu-vũ thì khiêu-vũ, thấy thể-thao thì thể-thao » cũng như người nhà quê kia thấy ăn muối thì ăn muối. Ông lại cho chúng tôi biết điều mà chúng tôi chưa biết bao giờ cả : « là trên đời cái gì thái quá đều có hại ».

Tư tưởng mới thâm-thúy làm sao ! Nhưng có điều ông Trạch-Thiện quên, là không trách họ cái người bà con bác nhà quê kia sao khéo oái-oăm, muối thì cứ nói là muối có hơn không, lại đi bảo là gia-vị ! Hay là ông muốn chứng rằng sự bắt chước liều là có hại : bắt chước Tiếng - Dân sinh nói chữ nhỏ ?

Tôi chỉ tiếc rằng câu truyện người nhà quê ăn nhiều muối... còn thiếu nhiều muối quá.

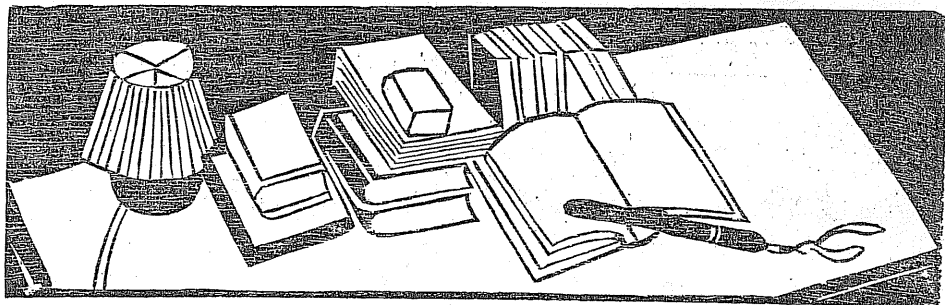
Lê-Ta.

Dịch thơ la-tinh

C ÒNG giáo đồng thính không hay có văn thơ, mà đã có văn thơ thì toàn là văn thơ đặc biệt cả.

Bài « Puer Jésus in officina Joseph vulneratur » dịch thơ la-tinh, là một bài văn kỳ dị, khó lòng tìm được thứ văn nào khó hiểu hơn. Khó hiểu và ngộ nghĩnh.

Trong cả bài thơ có chừng hơn hai mươi câu, đại khái một giọng thế này cả :

Mạch dương đi thẳng ai ngừa,
Thoắt đầu đưa sầy tay cưa nhả vào.
Đầu kia máu chảy đỏ ngầu,
Nữ-Vương chụt thấy âu sầu đến mau.
Thôi nào chụt máu đỡ đau...v v.

Tim cách dễ hiểu võ nghĩa thứ văn huyền bí đó là một việc tào tợn vô cùng, tào tợn hơn ông Marc T. C. Đ là người dám đem những văn thơ như thế đăng báo. Thà cứ đọc những câu :

Ecce cutem retro de tramite devia cuspis.

... Vulnerat, et sacro respersit sanguine loevam.

Trong bản la-tinh còn lồm bồm hết được ít nhiều.

Người ta có quyền được viết, được dịch bằng thứ văn rất ngộ nghĩnh, rất tồi. Nhưng viết xong, dịch xong, người ta nên cất đi một chỗ để đọc một mình, như thế thì vừa được lòng mình lại vừa được lòng người khác.

Lê-Ta

TỊ VỚI TÚ-MỠ

Hôm no anh quai-bị
Một bên má su-sị.
Anh đi thăm đốc-tờ,
Được phép bốn ngày nghỉ.

Tôi cũng lên quai-bị,
Cả hai má su-sị.
Tôi đi khám đốc-tờ,
Chỉ được sáu ngày nghỉ.

Lên có một quai-bị,
Bốn ngày, anh được nghỉ.
Tôi nay bị gấp hai,
Nghỉ tám hôm chứ, nhỉ ?

Nằm khàn, tôi ngâm nghĩ :
« Ông đốc tỉnh không kĩ
Minh thiệt mất hai ngày ».
Phải không ? Anh Tú nhỉ !

Thông-Phong.

TRẢ LỜI THÔNG-PHONG

Này, bác Thông-Phong ơi,
Bác làm tỉnh rất lài...!
Hai lần bốn : dịch tám,
Ai dám bảo là sai.

Nhưng, bác Thông-Phong ơi,
Tỉnh nhân bác đầu tài,
Chưa bằng ông bác-sĩ
Đã tỉnh hẳn không sai.

Cứ theo ngụ-ý tôi,
Bác được sáu hôm ngơi
Chắc hẳn bệnh lên lễ :
Một quai-bị rưỡi thôi...

Nếu bác không tin lời,
Há mồm chẳng mắc quai
Hỏi phăng ông bác-sĩ
Cho rõ đúng hay sai.

Tú Mỡ

BÀ BA BÉO

Đọc bài « Bà ba béo và ông Hoàng-hữu-Huy » ở Phong hóa số 90, tôi có nghĩ được một vế câu đối chu đáo hơn câu của quý báo — nếu tôi không tự khoe mình.

Vậy xin nhờ quý báo đăng lên báo giúp cho để đọc giả Phong-hóa cùng biết.

Bà Ba Béo bán bánh bèo bên bà bán bún bung, bí ba bí beng, bướng bỉnh bị bắt bỏ bốp ba, bốn buổi :

đối với :

Hoàng-hữu-Huy hăng hái, hần há hợng hô hào, hực hà hực hặc, hung hăng hiện hóa ho hen hết hai hôm.

Ông Hoàng-hữu-Huy hay gán cổ đả đảo phong trào khiêu vũ và can đảm hó to :

— « Phải can nó lại ».

Vi thế nên mới nói ông hăng hái há hợng hô hào, hực hặc. Mà hô hào mãi, rất cổ bồng hợng tất phải hóa ho hen.

Nguyễn-đình-Thần

L T S. — Câu của ông hay thì có hay, nhưng ông bảo là một vế câu đối chu đáo thì không phục, vì nó không phải là một vế câu đối.

Ệ THI

của hãng S.S.H. sẽ cho (PHẢI VIẾT THEO LỐI CHỮ IN) Nhớ đề rõ tên và chỗ ở; không được rập hay sóa.

i đến trước sẽ được linh phần thưởng nhất. Còn sẽ theo thứ tự ngày gửi định thưởng như sau :

Giải năm : 5\$00 — Giải sáu : 5\$00 — Giải bảy : 5\$000

: cologne) hay sáp thơm bôi tóc (brillantine).

Quý-Đôn Hanoi bỏ trong phong bì niêm phong cẩn thận. Cái phong bì để, những người dự thí muốn được rợc. Đến 1 Mai sẽ công khai cái phong bì đó.

u : từ nay đến 1 Mai 1934 bán giá đặc biệt : lọ con 0\$25, lọ nhơn 0\$35.

g những người mua hàng mà thôi.

SÁNG hôm sau, ở trường về, đi qua nhà bà phủ, Chương đưa mắt nhìn vào trong vườn. Nghe có tiếng: « anh Gió ». Chương mặt nóng bừng, đương nhón nhác tìm ai gọi, thì thấp thoáng thấy cặp mắt đen láy của Thu lộ sau những chòm hoa tím của cây leo bên hàng giậu.

Chàng cất mũ, áp ứng chào:

— Thưa cô.

Sau một dịp cười, Thu hỏi:

— Anh dạy học về sớm nhỉ?

— Thưa cô, hôm nào cũng bảy giờ tôi về.

— Anh vào chơi đã.

Chương ngượng ngịu, chẳng biết nên nhận lời hay nên từ chối, thì Thu chừng cũng bền lên nói luôn:

— Thưa anh em em có nhà đấy, mời anh vào chơi... với me em.

— Thưa cô,... xin đề khi khác, bây giờ tôi... bận chút việc.

— Anh ở gần đây?

— Vâng... tôi ở số nhà 84.

— Thế à?

Thực ra, Thu và Chương chẳng ai lạ gì nhà nhau. Chương nhìn Thu mỉm cười, chưa biết nên hỏi câu gì, thì thoáng trông thấy ở đằng xa mấy cậu học trò đi lại. Chàng chợt nhớ tới lòng ghét phụ-nữ của chàng, mà bọn học trò thường chế riếu. Lúng túng, vụng về, chàng vội ngả đầu chào Thu, rồi rảo bước đi thẳng.

Về tới nhà, Chương toan đi ngay lên gác, thì thoáng nghe có tiếng khúc khích cười ở trong buồng khách. Chàng đứng bước đứng lại lắng tai nghe: giọng khàn khàn

ai hát se sẽ và sai điệu mà bài hát tây quen quen. Chương gọi thẳng bập đi qua sân, hỏi:

— Ai đến chơi thế, Vi?

— Bầm ông, con cũng không biết.

Cô ấy bảo quen ông.

Chương hơi chau mày:

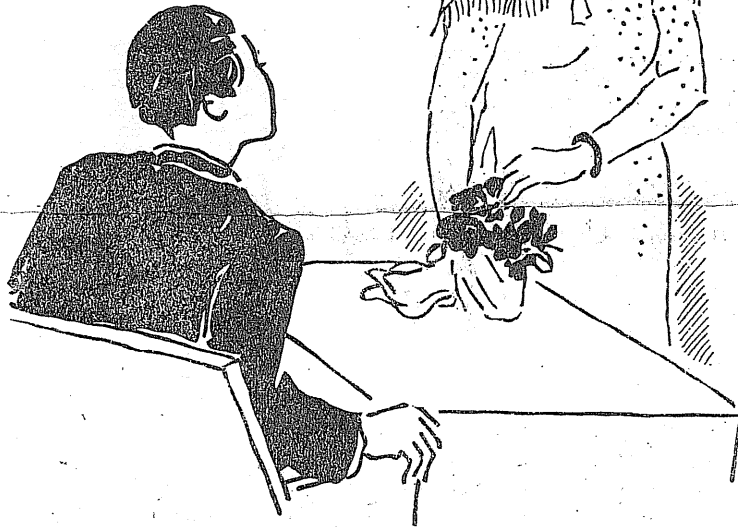
— Cô?

— Vâng.

— Cô nào?

— Bầm, con cũng không rõ.

— Được.

Vừa bước vào buồng khách, Chương giật mình. Một người thiếu nữ đang đứng quay lưng ra phía ngoài, cắm bó hoa. Chương nghĩ thầm:

— Quái! ai thế? Mà ta không có lọ, cô bình thì cô ta cắm hoa vào đâu?

Người thiếu nữ vụt quay mặt lại, như đoán có ai nhìn mình. Chương kinh ngạc kêu:

— Trời ơi! cô,...

— Thưa anh, cô Tuyết a.

Vừa nói, Tuyết vừa ngả đầu chào.

— Cô Tuyết?

— Vâng, cô Tuyết, người chịu

của KHÁI-HƯNG và NHẬT-LINH

— Vi! pha nước.

Cái giọng khàn khàn của Tuyết làm cho Chương rùng mình. Thốt nhiên, chàng tưởng tới hai cô danh ca trên màn chớp bóng nói, và truyện « nàng tiên xanh », một truyện đã làm cho chàng căm tức khi chàng ở nhà chớp bóng trở về nhà. Thấy Tuyết nhìn mình một cách tò mò, Chương hất hàm hỏi:

— Cô muốn cái gì?

Tuyết lại cười:

— Xin nhắc anh biết rằng, anh hỏi tôi câu ấy lần này là lần thứ ba. Nhưng mời anh hãy ngồi xuống đã... Đó, anh coi, em tử tế với anh đến thế, em giữ cả địa vị chủ nhà hộ anh. Ở hay kia, em mời anh mãi mà anh vẫn đứng.

Chương hai má đỏ ửng.

— Vâng thì ngồi. Cô cắm hoa vào cái gì thế?

— Vào cái để cắm.

Tuyết vừa nói vừa liếc mắt long lanh hoạt động nhìn Chương một cách rất tinh tú. Cặp môi bởi sắp đỏ hình trái tim sẽ nhách một nụ cười làm lúm hai đồng tiền ở hai bên má mơn mớn như tuyết trái đào Lạng-sơn chín hồng mới hái. Chương lưỡng lưỡng, chẳng biết nói gì, đứng dậy lại gần lò sưởi:

— Trời ơi! những bông hoa hồng đẹp thế này mà cô cắm vào một cái cốc uống nước.

— Cái bình pha-lê của em đây! Bình pha-lê ấy không rạn đâu.

Chương kinh ngạc hỏi:

— Cô biết chữ Pháp? Cô biết thơ Pháp?

ĐÊM XUÂN NHẬN BẠN

Lúc đêm xuân mưa gió sập sùi,
Môi mình nghiêng ngả, nghĩ truyên đời lại tranh thương xuân.
Ông Hóa-công kia thực khéo soay vần,
Xuân đi, xuân lại biết mấy lần thêm bạn lòng ta.
Nặng vì xuân mong say tỉnh với sơn hà,
Năm nem bầu rượu biết đâu là những chốn đồng tâm?
Đường Thanh-tri nào phải lối xa xăm,
Ai về Văn-diễn xin nhấn thăm giúp một đôi lời:
Kể từ khi Nam-Từ mới ra đời,
Non non, nước nước những tươi cười với cuộc say xưa.
Chén đồng-tâm hờ hững tự bao giờ,
Hơi men cổ quốc ai ngờ nay lại gặp nhau!
Nào giai nhân, tài tử những ai đâu,
Giữ gìn quốc-túy nữa mai sau ta sẽ kịp người.
Tiền tin xuân đưa chén rượu gửi khuyển mời,
Ai là dân Nam-Việt xin nhớ lấy lời: Nam-từ Nam nhân.
Đường đi Văn-Điền xa, gần ???...
Văn-Điền Bắc-kỳ Nam-Từ Công-ty lại cáo

SỮA

NESTLÉ

HIỆU CON CHIM

SỨC KHỎE CỦA TRÉ CON
BAO THẦU CHO
CHÍNH-PHỦ PHÁP

Độc quyền bán cho các nhà thương, các nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v. v. ở Trung-kỳ, Bắc-kỳ và Cao-mên.

— Da, cũng khá.
 Rồi nàng đọc luôn : « Il est brisé,
 n'y touchez pas ».
 Có tiếng ai gọi ở cổng:
 — Anh giáo ơi!

Tuyết nhìn Chương, hơi hé hàng
 răng trắng và sẽ đưa cặp mắt rất
 có ý nghĩa:

— Kia, cô nào gọi anh... Em lên
 gác để anh tiếp khách nhé.

Chương cười đáp:

— Được, mời cô cứ ngồi đây.

Tiếng ở ngoài cổng vẫn gọi. Lần
 này, Chương nhận ra được tiếng
 Thu. Tuyết thấy Chương lộ vẻ mặt
 sợ hãi, thì cười sáng sặc. Chương
 vội sua tay:

— Tôi xin cô, cô đừng cười nữa.

Rồi chàng chạy vội ra sân. Thu
 ở ngoài hàng rào sắt nói vào:

— Nhà anh ở mát lắm nhỉ?

Chương đương sợ Thu bước vào
 vườn, thì Thu nói tiếp luôn:

— Em ra chỗ đợi xe điện, qua
 đây, trông thấy số 84, em chọt nhớ
 tới nhà anh.

Ngừng vài giây và đưa mắt ngắm
 nghĩa quanh nhà, nàng lại nói:

— Vườn rộng thế mà anh bỏ
 hoang, chẳng trồng hoa, trông buồn
 tẻ quá nhỉ! Thôi xin chào anh,
 thứ bảy anh sang chơi đánh tổ
 tôm nhé.

— Lại có ông huyện và ông tham
 phải không, thưa cô?

Chương cho câu ấy là một câu
 nói kháy. Nhưng có lẽ vì chàng nói
 sẽ quá, nên Thu không nghe rõ,
 vì nàng không đáp lại, cầm đầu đi
 thẳng về phía vườn hoa hàng Đậu.

Chương quay vào trong nhà, lòng
 tự trách lòng: « Sao mình lại nói
 một câu hớ hênh đến thế! May mà
 cô Thu không nghe thấy, chứ nếu
 nghe thấy thì cô ấy cho mình là ngốc
 đến đâu!.. Phải! Ồ! mà mình ngốc
 thực. Có lẽ mình ghen chăng? »

Một dịp cười khiến Chương ngửng
 mặt lên: Tuyết đứng trước mặt
 chàng. Chương chau mày gắt:

— Sao cô lại ra đây?

Không trả lời câu hỏi, Tuyết hỏi
 lại:

— Ai đấy, anh?

Chương trợn mắt, mồm môi:

— Cô ra đây làm gì? Mà cô ra
 từ bao giờ vậy?

Tuyết lại cười:

— Anh không lo. Em vừa ra đây
 thôi. Em nhìn qua cửa sổ chờ cho
 cô á kia đi khuất, em mới ra đây.
 Nhưng ai như con bà phủ Thanh
 ấy nhỉ?

Chương kinh ngạc đáp:

— Phải đấy.

— Cô ta có họ hàng gì với anh mà
 anh sợ hãi cô ta thế?

— Không, cô ấy không họ hàng
 gì với tôi hết.

— Vậy sao anh lại cứ lo lắng rằng
 cô ta gặp mặt em.

— Không, tôi có lo lắng gì đâu.
 — Thế thì càng hay,.... Này, vì
 hôn thê đấy, phải không?
 — Không.
 — Chưa chứ lì. Khá lắm đấy. Sộp
 lắm đấy. Cố đi.

Chương tỏ vẻ tức giận:

— Tôi không hề có định nói gì?

Tuyết dăm dăm nhìn Chương:

— Có gì mà không hiểu: món
 tiền hồi-môn ketch sù sờ sờ trước
 mắt, ai không trông thấy!

Chương tái mặt. Chàng cảm tức
 Tuyết, lại cảm tức lây đến Thu, cho
 chí hết thấy cả đám phụ-nữ.

— Mời cô đi ra ngay.

— Anh đuổi em?

— Vâng.

— Thế thì cũng hơi vô lễ nhỉ! Ai
 lại mở mồm đuổi một người đàn
 bà đẹp đến chơi nhà bao giờ.

— Xin cô tha lỗi cho. Nhưng quả
 thực tôi không thể tiếp cô một phút
 nào nữa.

cực điềm, Chương một tay mở cánh
 cửa, một tay giơ ra mời:

— Xin mời bà ra ngay cho.

Tuyết tò mò nhìn Chương như
 nhìn một vật lạ, lấy làm quái gỡ
 cái tinh cau có, khiếm nhã của một
 gã thiếu-niên đứng trước mặt một
 người thiếu-phụ điềm-lệ.

Xưa nay cái nhan-sắc của nàng
 không bao giờ lại bị một ai khinh
 nhờn đến như thế: nàng bỗng cất
 tiếng cười rũ rượi. Lạnh đăm,
 Chương quay đi vào trong nhà.
 Tuyết nhìn theo, gọi:

— Anh giáo ơi!

Chương ngoảnh cổ lại:

— Còn gì nữa?

— Anh giáo ơi! em bắt chước
 tiếng cô á có giống như hệt không
 anh?... Vậy khi khác em đến chơi
 nhé, vì hôm nay anh gặp vĩa ai nên
 không muốn tiếp em. Nhưng này,
 em bảo: khôn hồn đấy! Em yêu
 anh lắm kia. Mà em đã yêu thì anh
 khôn hồn.

Rút lời Tuyết đi thẳng. Chương
 lững thững lên gác đứng ti lan-can,
 nhìn xuống đường: Tuyết đi đã
 khuất. Chàng thở dài, lầm bầm:

— « Rõ oái oăm! Nổi tiếng ghét
 phụ-nữ mà một lúc hai cô gái đẹp
 đến thăm ».

Rồi chàng thông thả xuống nhà
 ăn cơm. Qua phòng khách, mấy
 đóa hồng đỏ trong cốc nước khiến
 chàng phải lưu ý tới. Chàng đứng
 lại, tay mân mê những cánh hoa sắc
 thắm và vớt muọt như nhung. Cái
 cảm-giác dịu dàng làm ngáy ngất
 cả tâm hồn chàng. Bỗng chàng dăm
 dăm nhìn một vật để bên cốc
 hoa: Cái khăn rửa xinh xắn của
 Tuyết, y hệt chiếc khăn Tuyết dùng
 để buộc tay cho chàng mà sáng hôm
 nay sau khi lấy bông quần vết
 thương, chàng vứt đầu không nhớ.

Tần mẫn, Chương cầm chiếc khăn
 ghé gần lại nhìn. Mùi nước hoa
 hồng man mác thoảng đưa qua
 khiến chàng ngỡ rằng là hương thơm
 của mấy đóa hoa thiên-nhiên. Rồi
 chẳng biết nghĩ sao, Chương ấu
 mạnh cái khăn vào túi quần, chép
 miệng đi sang phòng ăn.

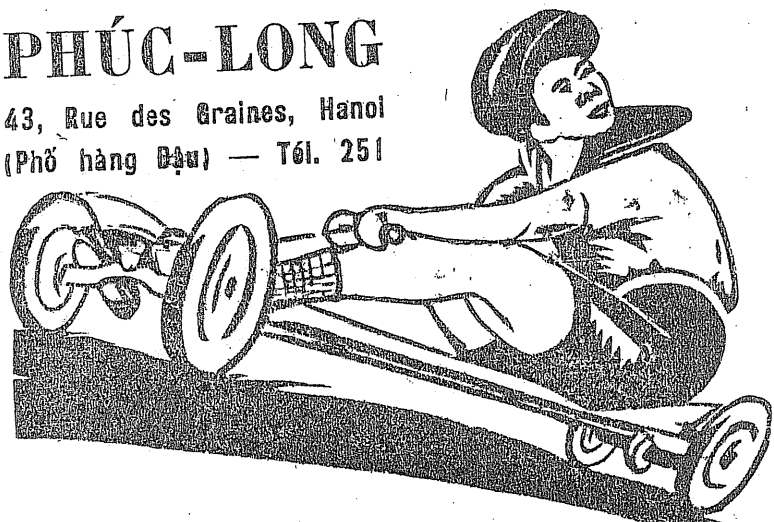
(Còn nữa)

Khái Hưng và Nhật Linh

NÊN MUA AUTO-FORT CỦA HÃNG:

PHÚC-LONG

43, Rue des Graines, Hanoi
 (Phố hàng Đậu) — T. 251

Cho con em chơi, vừa không nguy-hiêm, vừa được khỏe mạnh cứng cáp.

Nam-Thiên-Đường Bị Kiện

Hiệu thuốc NAM-THIÊN-ĐƯỜNG, 78, phố hàng Gai Hanoi
 có chế ra môn thuốc cai-nha-phiện rất tài, thứ thuốc viên mỗi
 lọ giá 0\$70, chỉ uống 3 lọ là bỏ hẳn được. Thứ thuốc nước
 mỗi chai giá 3\$00, chỉ uống 2 chai trong 3 ngày là bỏ hẳn
 được, không vật vã, không nhọc mệt, ai uống cũng bỏ được
 cả, mỗi tháng chữa được 60 người cai bỏ hẳn được thuốc
 phiện, hiệu Nam-Thiên-Đường mở ở Hanoi mới được hơn 10
 tháng nay mà số người nghiện thuốc phiện ở Hanoi bỏ được
 gần hết. Vì vậy mấy nhà buôn thuốc phiện ở Hanoi thấy
 hiệu Nam-Thiên-Đường chế thuốc hay làm cho nhiều người
 nghiện thuốc phiện cai bỏ hết cả thì tất nhà bán thuốc phiện
 phải ế hàng, cho nên mấy nhà buôn thuốc phiện phải đi kiện
 hiệu Nam-Thiên-Đường. Chưa rõ việc ấy phân xử ra sao?

Người biết chuyện lại cáo

NHỮNG VIỆC CHÍNH CẦN BIẾT TRONG TUẦN LỄ

TIN TRONG NƯỚC

Văn phòng của quan Toàn-quyền Robin

Theo tin của chính-phủ thì văn phòng của quan Toàn-quyền Robin có các ông sau này:

M. Le Prévost, quan cai trị hạng nhất: Đồng-ly văn phòng.

M. Nicolai: chánh văn phòng.

Trung-uy Gaëan: chánh văn phòng.

M. Piétri: phó văn phòng của quan Toàn-quyền.

M. Guigues: phó văn phòng tại phủ Toàn-quyền.

Quan Thống-đốc Nam-kỳ Krautheimer chưa về hưu

Có tin quan Toàn-quyền Robin có ý không muốn cho quan Thống-đốc Nam-kỳ về hưu vội. Ngài muốn để ông Krautheimer làm Thống-đốc năm nữa, vì ông đã được lòng tin nhiệm của dân.

Viện Dân-biểu Trung-kỳ xin giảm thuế

Nhân dịp lễ xách phong Hoàng-hậu, viện Dân-biểu có xin Hoàng-thượng ân giảm thuế đinh cho dân Trung-kỳ như các xứ Bắc, Nam-kỳ và Cao-mên đã được đặc ân ấy (Bắc-kỳ 10%, Nam-kỳ 8% và Cao-mên 16%).

Các đại-biểu đi dự Ủy-ban tiền tệ đã về tới Saigon

Các đại-biểu đi dự Ủy ban tiền tệ đã về tới Saigon bữa 3-34. Dân thành phố Saigon và sở Đốc-ly có tổ chức cuộc nghênh tiếp long trọng. Các đại-biểu đã thuật lại cảm tưởng của mình và ý muốn của chính-phủ Pháp đối với xứ Nam-kỳ.

Sẽ có những giáo-sư đại-khoa và giáo-sư thực-thụ làm chủ-khảo và giám-khảo các kỳ sát-hạch của trường thuộc

Bộ Giáo dục bên Pháp sẽ phái sang đây những giáo-sư đại-khoa (professeur agrégé) và giáo-sư thực-thụ làm chủ-khảo và giám-khảo các kỳ thi của trường Đại-học Y-khoa.

Hiện nay chưa biết bên Bộ định phái sang mỗi kỳ sát hạch mấy giáo-sư.

Tiền-long thương-đoàn lừa đảo 1 triệu 15 vạn đồng

M. Trần-quang-Đoàn đã bị truy tố về hai tội: lập hội buôn Tiền-long thương-đoàn không có giấy phép và lừa đảo của 27.000 người « con họ » từ Bắc vào Trung-kỳ, tất cả 1 triệu 15 vạn đồng.

Trước đây tòa Trùng-trị đã phạt M. Đoàn về tội thứ nhất 1.000 quan và tội thứ nhì 18 tháng tù và 3.000 quan, nhưng M. Đoàn đã trốn án. Tòa Thượng-thẩm đã phúc án và định một phiên sau sẽ tuyên án.

Một đoàn chiến thuyền của Mỹ ở Viên-đông đến Saigon

Ngày 6.4 này, một đoàn 8 chiếc chiến

thuyền thuộc đội Hải quân Mỹ tại Viên-đông sẽ từ Manille đến thăm Saigon và ở luôn đây đến 12.4.

Trong đoàn chiến thuyền này có 6 chiếc tàu ngầm, 62 vị sĩ quan và hạ sĩ quan cùng 730 thủy thủ.

Cuộc bảo cử tại phòng thương mại Hanoi

Tại phòng Thương mại đã có cuộc bảo cử hội viên người Nam. Hai ông Trần quang Vinh và Phạm chân Hưng đã trúng cử.

TIN THỂ THAO

Bóng tròn

Mấy cuộc tranh đấu lớn tại bãi Mangin mấy bữa qua:

Nam-Miên — Bắc-kỳ H.T.: 3/0

Nam-Miên — Bắc-kỳ H.T. Pháp: 2/2

Stade Hanoien — Olympique: 1/1

G. M. R. — Đạp cầu: 4/1

Quần-vợt

Bắc-kỳ đã hạ Nam-kỳ ba trận gờ hai và lĩnh cúp Pasquier:

1 — Samuel — Minh: 6/1, 8/6.

2 — Cường — Saumont: 2/6, 7/5, 6/3.

3 — Saumont, Giáo (6/2, 4/6, 6/3.

4 — Samuel — Cường: 6/3, 6/1.

5 — Minh — Saumont: 6/2, 6/8, 6/1.

Ping-Pong

Tranh giải quán quân Đông-dương Ping-Pong bữa 2 Avril, Nam-kỳ đã hạ Bắc-kỳ ba bàn gờ hai.

Các — Bollmann: 3/0.

Khai — Thục: 3/0.

Cường Bollmann (3/1.

— Các, Khai

Khai — Bollmann: 3/1.

Thục — Các: 3/0.

TIN TRUNG-HOA

Quân Nhật đóng ở 16 cửa Trường thành vẫn chưa rút lui

Thiền-tân—Những quân Nhật đóng ở 16 cửa lớn, nhỏ tại Trường thành vẫn chưa rút lui. Các cơ quan của nước Mãn-châu cũng chưa triệt bỏ. Chính phủ Nam-kinh đã giao thiệp với các nhà đương cục Nhật về việc này.

Hồ hán Dân vẫn không chịu lên Nam-kinh

Vừa rồi chính phủ Nam-kinh phái người xuống Hương-cảng đón Hồ lên

TIN THỂ THAO

Bóng tròn

Mấy cuộc tranh đấu lớn tại bãi Mangin mấy bữa qua:

Nam-Miên — Bắc-kỳ H.T.: 3/0

Nam-Miên — Bắc-kỳ H.T. Pháp: 2/2

Stade Hanoien — Olympique: 1/1

G. M. R. — Đạp cầu: 4/1

Quần-vợt

Bắc-kỳ đã hạ Nam-kỳ ba trận gờ hai và lĩnh cúp Pasquier:

1 — Samuel — Minh: 6/1, 8/6.

2 — Cường — Saumont: 2/6, 7/5, 6/3.

TIN TRUNG-HOA

Quân Nhật đóng ở 16 cửa Trường thành vẫn chưa rút lui

Thiền-tân—Những quân Nhật đóng ở 16 cửa lớn, nhỏ tại Trường thành vẫn chưa rút lui. Các cơ quan của nước Mãn-châu cũng chưa triệt bỏ. Chính phủ Nam-kinh đã giao thiệp với các nhà đương cục Nhật về việc này.

Hồ hán Dân vẫn không chịu lên Nam-kinh

Vừa rồi chính phủ Nam-kinh phái người xuống Hương-cảng đón Hồ lên

Hội Vạn-Quốc Tiết-Kiệm

Hội tư dưới quyền kiểm duyệt của nhà nước về cách tính toán để góp tiền cho thành vốn ở bên Pháp, ở bên Algérie và ở dưới quyền kiểm soát của phủ Toàn Quyền Đông Pháp

HỘI NẶC DANH CỦA NGƯỜI PHÁP ĐỂ GIÚP CHO SỰ CẦN KIÊM VỐN CỦA HỘI LÀ: 1.000.000 lượng bạc Thượng-Hải và 3.000.000 phật-lãng đóng cả rồi.

HỘI CHÁNH Ở THƯỢNG-HẢI: 7, Edouard VII

PHÒNG VIỆC TẠI PARIS: 85, Saint Lazarre

CHÁNH TỒNG CỤC CỎI ĐÔNG PHÁP: 25 đường Chaigneau, Saigon

PHÓ TỒNG CỤC: 53, Đại lộ Francis Garnier, Hanoi và 94, đường Gallieni, Pnompenh

KỶ XỔ-SỐ PHÁP HOÀN NGUYÊN VỐN TIẾT-KIỆM

Ngày 28 Mars 1934

KIỀU SỐ 2 — HẠNG BỘ SỐ 1409 ĐÃ XỔ TRÚNG

Hạng bộ này có 6 phiếu trúng ra là:

Phiếu số	4239 — Ông Louis Blanchon — Sở xe điện Bắc-kỳ, Hanoi	\$ 1.000,00
—	4179 — Ông Pochout, René Francois Marie, sở Kiểm-lâm Bienhoa	1.000,00
—	9403 — Cô Jeannine Bez ở Saigon	600,00
—	492 — Bà Trần-tỳ-Tinh, số 5 phố Lanessan, Vinh-hội Saigon.	500,00
—	6855 — Bà Hà-thị-Hai ở Tân-qui Đông, Sadec	500,00
—	14339 — Ông Đinh-văn-Chuyên, buôn bán ở Cao-bằng	500,00

KỶ XỔ-SỐ PHÁP HOÀN NGUYÊN VỐN PHIẾU TIẾT-KIỆM

KIỀU SỐ 3 — HẠNG BỘ SỐ 17 — ĐÃ XỔ TRÚNG

Hạng bộ này có 2 phiếu trúng ra là:

Phiếu:	903 — Ông Vũ-đức-Sinh — sở Kiểm-lâm, Linh-cam Hà-lĩnh	\$ 500,00
—	2219 — Ông Nguyễn-văn-Thư, lính nhà Thương Hanoi	125,00

KỶ XỔ-SỐ CHIA TIỀN LỢI HẠNG PHIẾU TIẾT-KIỆM SỐ 3

SỐ TIỀN CHIA LÀ: 507\$44 VÀ CHO 8 PHIẾU SAU NÀY:

Phiếu:	520 — Cửa phiếu vô danh ở Saigon được	\$ 63,43
—	521 — Cửa phiếu vô danh ở Saigon được	63,43
—	532 — Cửa phiếu vô danh ở Saigon được	63,43
—	534 — Cửa phiếu vô danh ở Saigon được	63,43
—	538 — Cửa phiếu vô danh ở Saigon được	63,43
—	323 — Ông Nguyễn-văn-Mê ở Trảng-cao, Đàng-dương Bobillot Hanoi	63,43
—	529 — Ông Đàng-dinh-Điệp ở sở Kiểm-lâm Thudaumot.	63,43
—	530 — Ông Đàng-dinh-Điệp ở sở Kiểm-lâm Thudaumot.	63,43

Nhớ dạn: Kỷ xổ-số sau nhậm vào ngày 28 Avril 1934

lam-kinh để chủ trì chính phủ Trung-ương, nhưng Hồ không chịu về và tuyên bố: « Nếu việc chính trị của Trung ương không theo cách chủ trương của Hồ thì không bao giờ Hồ lên Nam-kinh để hợp tác với Ông, Tướng. »

TIN PHÁP

Các nhà buôn ở Pháp yêu cầu đứng giá đồng bạc

Hội liên hiệp các nhà buôn, nhà công nghệ về nhà làm ruộng ở Lyon đã gửi cho ông Pierre Laval một bức thư yêu cầu đứng giá đồng bạc Đông-dương và nói những ảnh hưởng xấu có thể xảy ra về việc phá giá đồng bạc.

TIN MỸ

Vấn đề Phi-luật-tân độc lập

Việc cho Phi-luật-tân độc lập đã được Hạ-nghị-viện ưng thuận và định một hạn giải nhất là 12 năm cho xứ ấy tuyên bố độc lập hẳn.

Ông Roosevelt đã ký một bản dự luật cho Phi-luật-tân độc lập.

Nhật cũng sẵn lòng hoan-nghênh những điều khoản của Mỹ về việc trung lập đối với Phi-luật-tân.

Ông Cordell Hull hình như cũng tán thành việc bãi lệ cấm việc di-dân của Nhật.

PALACE

Le Meilleur Spectacle de Hanoi

Tuần lễ này chiếu tích:

LES AVENTURES DU ROI PAUSOLE

Một cuốn phim rất vui, nhất là xưa nay chưa từng có trên màn ảnh nói bao giờ — phong cảnh nguy nga tráng lệ, đàn hát tuyệt hay, toàn điệu tối tân cả tài tử sấm trò rất khéo, lột được cả tinh thần vai mình sấm. Cuốn phim này đóng theo chuyện của ông PIERRE-LOYS do ARMAND BERNARD. — ANDRÉ BERLEY — JOSE NOGUERO — EDWIGE FEUILLERE sấm vai chính. Các bạn thích cinema ai ai cũng nên đến xem cuốn phim rất lạ này rồi các bạn sẽ được xem một cảnh rất thú: 365 người cùng nữ cùng vua PAUSOLE mình mặc áo maillot nằm phơi người trên bãi biển

OLYMPIA

Từ thứ sáu 6 đến thứ năm 12 Avril 1934

Buổi ban ngày chiếu tích:

LES FOLIES DE L'ESCADRILLE

Một cuốn phim chiến tranh thật hay — trên không giới cao thăm thẳm, các bạn sẽ được mục đích nhiều cuộc xung đột dữ dội của mấy đoàn phi cơ.

Buổi tối chiếu tích:

LA FOLLE AVENTURE

do một cặp tài tử mà các bạn đang mong đợi: JEAN MURAT và MARIE BELL sấm vai chính tuyệt hay—lại có cả ông hộ pháp JIM GERAND pha trò cười tức bưng.

Pour la meilleure façon de placer votre argent dans la construction des bâtiments, adressez-vous à

M. NGUYỄN-CAO-LUYỆN

ARCHITECTE DIPLOMÉ

PRIX SAMUEL LONG

(Le premier prix d'architecture de l'Ecole des Beaux Arts de l'Indochine).

42 Bognis Desbordes et

54 Rue Richaud

HANOI

CHỮA BÚT MÁY GIÁ RẤT HẠ
 ĐÓNG LAI SÁCH BÌA DA VÀ BÌA VẢI RẤT ĐẸP
 MUA LAI SÁCH HỌC CHỮ PHÁP
 MUA LAI CÁC THẺU-THUYẾT CHỮ TÂY
 VÀ QUỐC-NGŨ
 NAM-KÝ thư-viện cho thuê:
 10.000 quyền sách chữ Pháp
 2.000 » » Quốc-ngữ
 Mỗi tháng chỉ có... 0\$60
 NAM-KÝ THƯ-QUÁN kính cáo
 17, Boulevard Francis Garnier, Hanoi — Tél. No 6288

ONG chủ bút Phong-Hóa hôm ấy bận rộn lắm. Ông gạt trống bản-thảo sang một bên rồi hỏi tôi một cách câu kính khời hải:

— Ông thực muốn viết phóng sự thể-thao chứ? Ông viết được chứ?

— Viết được. Mà tôi cũng giỏi nói những « tiếng đao to, búa lớn nữa kia! » Thí dụ: *Trận đấu bóng tròn sắp diễn ra một cách oanh-liệt...*

— Hừ! Hừ!... (Tôi không để ông ngắt lời, cứ tiếp luôn):

— Sẽ là một trận không tiền, tuyệt hậu, long trời lở đất...

— Hừ!...

— Động địa, kinh thiên... Một trận đá bay, cát chạy... Ta sẽ được thấy hai mươi hai bộ giò lấm sấm... gân đồng...

— Hừ!...

— ... Anh chị Đông-dương...

Ông chủ bút không nhìn được nữa, đứng dậy nói lớn:

— Không! không! không! rồi lại không! Nếu cứ chấp những chữ quái gở ấy với những chữ quái gở khác mà thành được bài tường-thuật thể-thao, thì tôi cứ bảo anh bán báo nhà tôi làm cũng xong. Nhưng ông đã muốn đi thi tôi muốn ông làm những cái hay hơn thế.

Tôi cụt hứng.

Cám người ta dùng những tiếng khỏe mạnh ấy thì viết bài tường-thuật thể quái nào được bây giờ.

Tôi cầm tờ giấy mời của Tổng cục, bước vào bãi Mangin, bụng chán hơn cơm nết nát. Tôi ngồi bên một ông to béo, cái môi nhòn những mỡ, ngủ gà ngủ gật để đợi tới giờ...

Trước mặt tôi, bên kia bãi bóng, hàng nghìn người ồn-ào như mở chợ — cái chợ không có người bán, chỉ toàn những mua (mua vui).

Tôi định sẽ không viết một tí gì về cuộc đá bóng, chỉ nhờ thuật những cái chung quanh sân bóng, rồi ông chủ bút muốn nói gì thì nói — đó cũng là một bài tường-thuật chứ sao?

Đang nghĩ vẩn vơ, bỗng mấy người gần tôi sồn sao chỉ chỗ: một người trán rất cao, người cũng không thấp, nách cặp cái gì như cuốn cờ xanh, hót hơ hót hải, hồn hên đi vào, không cần nói tên: ông Hoàng - hữu - Huy, ai chả biết. Ông Huy vội vã và bản khoăn như người đang nhằm một bài tường-thuật có sẵn trong đầu...

Sau ông Huy là một ông thợ ảnh lùn lùn. Ông này lếch thếch đi qua nhà rạp, chụp mấy ông tây, chụp mấy cái cột, chụp đám cây trụ lá, rồi chạy ra sân cỏ đứng ở trước gôn. Ông ta đương lúng túng với cái máy ảnh của mình thì một hồi còi, một tràng vỗ tay, bắt đầu cuộc tranh đấu thứ nhất.

Du'oi mắt Lê ta

Bóng đưa qua, bóng đưa lại nhưng bóng qua lại một cách thông thả, ung dung. Không có một phút kịch liệt nào: một cuộc đá bóng dễ cho bọn người đau tim coi. Tôi đã không vui, mà chiến tướng lại buồn hơn. Nhiều lần chiến tướng chạy theo bóng như mấy bác nhiều xua đuổi con gà con. Thủ thành lấm lúc đứng nhìn mây trên trời hay đang làm thơ. Bóng gần đến chân mới choàng thức dậy.

Người đàn ông béo ngồi cạnh tôi đã bắt đầu tiếc tiền. Ông ta vừa ngáp vừa phàn nàn: « Nếu chỉ có những trò này thì người ta chả cần mất đến một đồng bạc ».

May sao lại có trò hay hơn.

Một tràng vỗ tay điên cuồng đánh thức người bên cạnh tôi với một ít người dễ ngủ. Hai mươi hai chiến tướng chân không phải là bộ giò mà lại càng không phải là bộ dò tâm sắt: chiến tướng áo vàng, đấu thủ Nam-Miền; áo đỏ lỏ, chiến tướng Bắc-kỳ... Trận này hăng-hái thực. Quả bóng vật vả lăn khồ lăn sỏ trong chân các đấu thủ, mà phần nhiều cứ quần quít lấy chân các đấu thủ Nam-kỳ. Ngay từ phút đầu, bên vàng với bên đỏ đã quyết liệt có những hồi nguy kịch ghê gớm, khiến cho cả đến những người yên lặng nhất cũng hóa mắc bệnh đau tim.

Trọng tài do hội tuyển Namkỳ mời từ Nam ra. « Công chúng » đã khó chịu về điều đó. Rồi từ lúc thời phạt Bắckỳ một quả pénalty, « công chúng » liền âm ỉ chốc chốc lại nổi lên phản kháng bằng tiếng reo hò.

Một người ở cạnh tôi trừng mắt lên với tôi:

— Ông coi hộ tôi cái mặt « nó » xem. Trông đáng ghét dữ.

« Nó » tức là người trọng tài.

Tôi nhìn mặt người trọng tài và lắc đầu:

— Không! có đáng ghét đâu,

Thì bị ông ta quýt một cái suýt ngã. Còn ông béo ngồi bên trái tôi thì lộ cái tức mình của ông ra bằng cách ăn kẹo. Ông mua một bọc kẹo lớn rồi hễ mỗi lúc thấy có quả đá hụt hay có lúc « a-bit » bắt công, ông lại bỏ một viên

kẹo vào mồm nhai. Một lần Bắc-kỳ bị thua, ông đỏ mặt lên, ăn luôn năm, sáu viên một lúc.

Nhưng đến lúc ông tức quá đến nỗi hết kẹo để nhai thì sự tức giận của ông đáng sợ hơn: đáng sợ cho tôi nhất.

Bóng môn được gần đến thành Nam-kỳ, chỉ một ly nữa là lọt qua. Không ngờ chiến tướng Bắc-kỳ đá quá đà, bóng ra ngoài. Ông béo vừa chép miệng rất to vừa phát một cái rất dữ vào đùi tôi. Rồi ông cứ diềm nhiên trông ra, cho thế là đáng lắm. Sau ông ta thấy lối nổi giận như thế cũng tiện, nên ông ta cứ thế mà làm. Tôi phải gọi hàng kẹo đến mời ông ta mua thêm và ngồi ra chỗ khác.

Tôi tránh cái nạn ông béo thì lại gặp cái nạn lấm nhời. Tôi vừa đến ngồi bên một chiếc ghế của một người vừa đứng dậy đi chỗ khác. Hai bên tôi là hai người Pháp. Hai người trao đổi ý kiến cho nhau qua mặt tôi. Người thì bênh hội tuyển Nam, người thì bênh hội tuyển Bắc. Có lần hai người lấy tôi làm người giữa (mà người giữa thực) và phân trần cái lý của mình cho sự yên lặng của tôi nghe. Ngay lúc ấy một tuyển-thủ Nam bị thương và một tuyển-thủ Bắc bị đuổi ra khỏi sân. Hai người Pháp hai bên tôi lại cãi nhau già, người thì bảo người Bắc vô tình làm cho người Nam bị thương, người thì bảo hữu ý. Tiếng đưa đi, tiếng đáp lại như quả bóng tơ-nít. Tôi là lưới thì quả bóng kia cũng có khi đụng nhằm tôi... *kiến thế ngạy, nên tôi lầu.*

Tôi lại đến ngồi bên một bọn người annam ngồi ở gần lối đi vào. Họ nói với nhau bằng tiếng tây cho dễ hiểu. Họ bình phẩm các đấu thủ. Bảo thủ thành Sinh chơi không tồi (il joue pas mal) bảo Sinh là một ngôi sao (une étoile) và là con *ich-xi* (un as). Điều tôi chú ý nhất trong câu truyện này là họ nói sai mẹo luật tiếng Pháp và trong tiếng Pháp của họ lại có cả dấu sắc, dấu huyền.

Trong khi trọng tài bị huýt còi và hò reo không biết đến lần thứ mười mấy, một ông ăn mặc quần áo ta, nắm kéo rất mạnh cánh tay trái của tôi, nói như gắt:

— Ông trông kia kia. « Họ » cứ ấy « mình » thế kia mà trọng tài cứ để yên đấy! Ông trông đấy!

Tôi đáp:

— Thế thì việc gì đến tôi?

Người kia vẫn còn tức, quay lại dương mắt nhìn tôi rồi quay đi lầm-bầm:

— Đồ tồi.

Tôi không biết câu đó phần trọng tài hay phần tôi. Phần tôi có lẽ cũng đúng.

Tôi gặp toàn những cái bức tức khó chịu từ nhà báo cho đến bãi Mangin, nên cũng không chú ý đến cuộc chiến đấu. Sự nhớ ra mình tới đây là có phải để mà vờ vẩn chạy hết chỗ này đến chỗ khác đâu? Minh còn phải làm bài tường thuật. Tôi liền lên đến bên đám người đang bàn bàn, nói nói, và lượm được mấy tiếng bình phẩm này:

— Ba Già hôm nay thực là non, không lập được một công nhỏ nào. An trong trận này không lúc nào được yên tâm. Trọng cũng bị họ coi khinh.

Còn chàng Aimer hay Aymé nào đó thì không ai yêu mấy. Chỉ có một ngôi sao sáng là Sinh, tuy đỡ mấy quả bóng một cách đại dột.

Tôi về tòa báo cầm cò viết, đem những lời bình phẩm trên kia tán rộng ra, hợp với những điều mình biết và không biết để làm bài tường thuật. Nhưng khi ông chủ đọc lại, lại thấy toàn những lời tôi cho là hay mà ông cho là rỗng, thì ông bức mình, nói:

— Thế ra ông vẫn không hiểu ý tôi sao?

— Có.

— Vậy ý tôi thế nào?

— Để tôi về nhà nghĩ lại đã.

Ông nổi giận, gắt:

— Nói khi vô phép, chứ ông chỉ là... chỉ là...

— ... một đồ tồi, đồ tồi! Tôi vẫn biết.

Ông chủ bút bật cười:

— Chưa đến nỗi tệ thế, tôi chỉ định nói ông là một người dở hơi thôi. Những tiếng kêu to như những cái thùng rỗng kia, các độc giả nghe đã chán tai lấm rồi... Mà nếu người ta muốn nghe thì trong mấy tờ báo hàng ngày vẫn không thiếu... Tôi muốn ông viết một bài ngộ hơn kia...

Bởi thế, tôi mới viết bài này. Còn cái ngộ hay không thì... trăm sự nhờ trời.

Lê-ta.

KHỎI MỚI LẤY TIỀN

Lậu và giang-mai là hai bệnh rất nguy hiểm cho toàn chúng. Vậy ai mắc phải muốn khỏi tiền mất tật mang thì lại bản đường chữa khoán khỏi mới phải trả tiền. Thuố: chế theo lối khoa-học, không dùng bau miều thủy ngân nên không bốc lều rùng, không vít và và không hại sinh-dục; độ vài tiếng đồng hồ đã thấy chuyên thấy đỡ rồi, chẳng bao lâu rút nọc.

DỨC - THỌ - ĐƯỜNG

241, Route de Hué (24 gian), Hanoi có buồng riêng khám và chữa bệnh tính rất hợp vệ-sinh, có gửi thuốc theo lối bình hóa giao ngân đi các tỉnh nhờ viết thơ kể bệnh phân minh vì có nhiều thứ — thứ nào cũng 0 \$ 60 một ve — mỗi thứ chữa một thời kỳ khác nhau).

CHƠI XUÂN

Chơi xuân, nếu vương phải gai, Xin mời lại số mười hai Sinh - Từ...

Số 12 Sinh - Từ, nếu không nói chắc ai cũng biết: đó là hiệu LÊ-HUY-PHÁCH, một hiệu thuốc lớn và có tiếng nhất xưa nay. Hiệu ấy có buồng riêng để thí-nghiệm bệnh Lậu, Giang-mai, Hạ-cam và nhận chữa những bệnh ấy, không khỏi không lấy tiền. Hiệu ấy sẵn lòng chỉ-dẫn những căn - nguyên và cách chữa các bệnh cho những người không biết và có ít tiền... Các thứ thuốc của hiệu ấy, đều đi phân-chất (analyser), và nhiều người công nhận là không đâu có những thuốc hay như thế. Mỗi buổi sáng, chủ-nhân hiệu ấy, sẵn lòng xem mạch giúp cho những ai có « bệnh nghi-ngờ » muốn hỏi, và trước khi muốn chữa. Ở tỉnh xa, muốn hỏi điều gì, cứ biên thư về: LÊ-HUY-PHÁCH 12 Sinh-Từ Hanoi, là hiệu ấy trả lời ngay nhưng phải đính tem năm xu, và nếu muốn dùng thuốc thì hiệu ấy sẽ gửi cách lĩnh-hóa giao ngân (contre remboursement).

CÂN BẠCH

Thuốc lá Phalène tuy rẻ tiền, nhưng nhiều người thích dùng hơn cả. Vì thuốc ngon và thơm, hút không rạo rạo.

Ái trĩ được 50 bao không thuốc lá hiệu CON BƯỚM mang lại nhà Nam-Long số 30 phố hàng Buồm đổi lấy một cuốn lịch tàu rất đẹp.

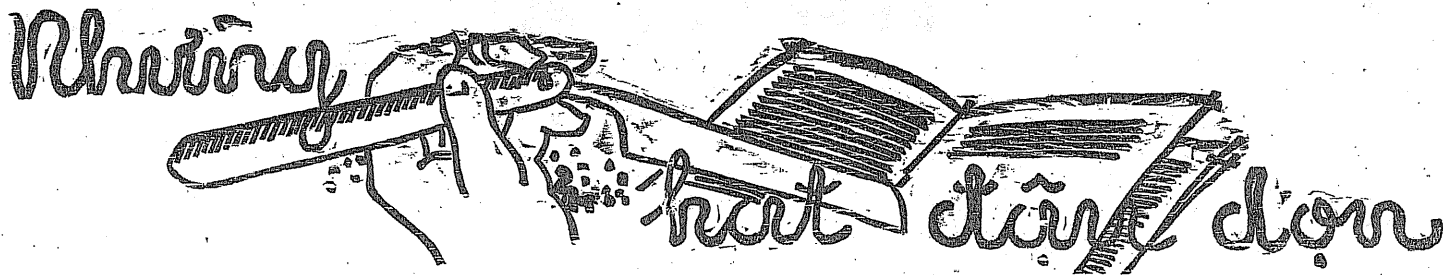
LÝ TOÉT MẮC LẬU

Một hôm, nhân khi cao hứng, Ba-Ếch dù Lý Toét đến ngõ Sầm-công để thưởng thức thú phong lưu Hà-thành. Sau trận mưa được ít lâu, cả 2 đều mắc phải bệnh kin. Ba-Ếch bị giang-mai, Lý-Toét thì bị lậu. Thuốc men mãi không khỏi, mà bệnh một ngày một nặng thêm; sau nhờ có người mách xuống Thanh-Hà Dược-phòng 55 Route de Huế, vừa uống thuốc vừa thụ rửa chỉ trong 1 tuần lễ là hết. Ở đây có bán đủ các thứ thuốc chữa về bệnh tình, uống vào không mệt nhọc và không hại đường sinh dục. Nhận chữa khoán có thấy đỡ mấy phải đặt tiền.

THANH-HÀ-DƯỢC-PHÒNG
HANOI, 55, Route de Huế, 55, HANOI

GIANG - MAI
Chống tuyệt nạn!

Lở loét, nổi hạch, dạt thịt, sốt, mình mẩy mẩn tít bất cứ nặng nhẹ v. v...
Dùng 1, 2, 3 lọ, giá 0\$70 1 lọ khỏi rứt ngay.
Bán ở BÌNH-HƯNG, 89, Phố Mã mây, Hanoi

Ông Vũ-trọng-Phụng và Đại-hải văn-sĩ.

Báo Loa số 6, trong bài «Bụng con trẻ», ông V.T. Phụng viết:
«... Cái mẫu tính rất thiên nhiên của tao vật đã thức dạy một cách hơi sớm trong óc đứa trẻ mới lên năm...»

Cũng trong số báo ấy, trong kịch Bệnh văn-sĩ, ông Tiểu-diên-Hồ chế những bạng văn-sĩ rôm có nêu lên một câu văn lỗ bịch của Đại-hải tiên sinh:

«Cho những cái linh hồn tốt dễ, giá trị không đời đời», (aux âmes bien nées, la valeur n'attend point le nombre des années).

Câu văn khôi hài ấy đem so với câu văn kẻ trên của ông Vũ-trọng-Phụng, «bên nửa cân, bên tám lạng», hay ho chẳng kém gì nhau.

Ngựa đi guốc

Vấn trong bài ấy:
«... Tiếng guốc ngựa kêu vang lên...»
Annam chúng tôi vẫn gọi là cái móng ngựa, dù cái móng ấy nó có bịt sắt. Á! hay có lẽ ông cho nó đi guốc phi mã đấy?

Không phải vấn-đề ấy!

Lại vẫn trong báo Loa số 6, trong bài «Tôi kếp kịch», ông Trương-đình-Thi viết:

«Phụng sự gia-đình vô gia-đình, những vấn-đề liên miên cho những bữa tiệc tùng, chè rượu». Tôi đi dự những «bữa tiệc tùng,

chè rượu» cũng đã nhiều, chỉ thấy liên miên những vấn-đề: hoặc yến, vây, bóng, mực, hoặc long-tu, bào-ngư, kim-tiền-kê..., hoặc súp, rô-ti, bít-tết, sà-lách,... vân vân, chứ hai cái vấn-đề «phụng sự gia-đình và vô gia-đình», quả chưa thấy trong đám tiệc tùng, chè rượu nào cả.

Anh sẽ là kếp kịch dưới thủy-cung

Ông kếp kịch T. Đ. Thi tả cái câu Amboise đi ngoài biển, viết:

«Làn sóng nhấp nhô, khi chìm chìm, lúc nhấc nổi chiếc tàu».

Nếu thực cái tàu trở ông Thi bị chìm dưới làn sóng nhấp nhô ấy thì, than ôi, ông đã nhập vào bọn kếp kịch của ma Thủy-tề rồi, còn đâu!

Bảo hiểm hỏa tai

Ông kếp kịch T. Đ. Thi lại viết:
«Chỉ dựa cháu nhỏ, con ông anh Trương ấy là bảo hiểm nỗi cho cái bài «qui khứ lai từ» của anh».

Cái thằng cháu nhỏ, nó bảo hiểm cái bài «qui khứ lai từ?»

Mà cái bài «qui khứ lai từ» đem bảo hiểm về cái nạn gì?

Chắc là bảo hiểm hỏa tai, vì văn-chương ấy cũng khá ghê thiên-hạ đấy!

Ghê không?!

Báo Đông-Pháp, ngày 24-3-34, trong bài «hội tuyên miên nam Đông-dương», ông Lê-phụng-Kim viết:

«... Một cuộc tranh đấu, cát bay, đá chạy, ta sẽ thấy nó nảy lửa, từ xưa tới nay chưa từng có».

Cuộc tranh đấu quỷ gì mà gớm ghiếc thế?

Quả thực từ xưa tới nay chưa từng có, mà từ nay về sau cũng không thể có được.

Những bộ giò kỳ quái!!

Tiếp đến câu: «Một cuộc tụ họp của 22 bộ giò tằm sắt, gân đồng, anh chị Đông-dương.»

Những bộ giò kỳ quái thay! Tôi cũng muốn có những bộ giò quý hóa ấy đem tặng những phóng-viên viết văn lỗ-bịch đê từ nay về sau họ cách đưng viết những câu văn như thế nữa.

Bí mật! bí mật!!

Cũng trong bài ấy:
«Cái công ân hiện lúc công thành diu dắt cho Bông, Lãng, phi Sanh không ai làm nổi».

Hừ! câu văn hay dữ ư! Văn thì hiện, mà nghĩa thì ân-đầu? Đố ai tìm thấy! Mà đố cả ông Lê-kim-Phụng nữa đấy!

Nhát dao Cạo

CÁI CHÍNH

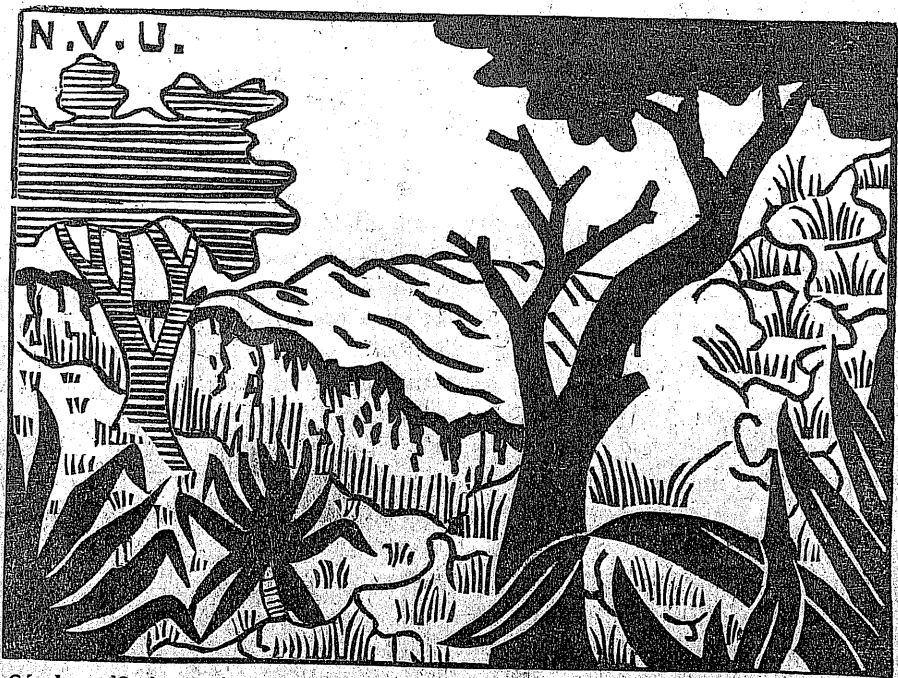
Quý báo số 88, trang thứ 14, về mục «Những hạt đậu đợn» có hai chỗ «Tuyệt ở đâu?» và «Cái bệnh lạ» mà ngài «đãi tuyết» ra. nhưng tiếc rằng không phải ở cuốn «Sách mùa xuân» của bản quán.

Nay kính,
N. N. T. Q.

Hạt đậu đợn đó ở «Sách chơi xuân» của Nam-ký xuất bản.

HỘP THƯ

- Ô D P. — đã nhận được.
- Ô. N.P.N. — Ông chịu khó đợi vậy.
- Ô.T.Đ.Q. — Ông hãy chờ vụ bầu cử dân biểu năm nay. Bây giờ vội vàng quá.
- Ô.N.V.Q. — Ông Khái-Hưng có lời cảm ơn ông.
- Cô. T.T.C. — Cô cho biết ngay. Mong đó không phải là tin nôi súp de nôi.
- Ô. D.M.V. — Huế, — Vâng, tôi cũng biết vậy đã lâu rồi. Đó là tại nước sông Hương chăng?
- Ô.Đ.P.C. — Nếu bạn biết, thì xin nói cho bạn hay rằng tôi rất lấy làm lạ về tờ giấy đó kèm vào báo có chữ ký của bạn.
- Ô.H.T.G. — Vâng quả như lời ông nói... 4 cần 4 là 12 cộng với 7 là 36, càng tính càng thấy đúng.
- Bà N.T.V. — Thỉnh thoảng mới như vậy thôi. Lần sau bà nhớ kỹ cho xin cảm ơn trước.

Các bạn đã tìm thấy ông Lê-Dư rồi chăng lẽ lại quên ông Nguyễn-trọng-Thuật Ông đi tìm thuyết mới đã lâu không trở về. Các bạn lại vào rừng sâu núi hiểm lần nữa tìm xem ông ấy ở đâu, kéo phí mất một người Annam.

MỘT CÁCH LÀM CHO NGƯỜI MẠNH KHỎE LUÔN
Ăn uống ngon miệng dễ tiêu, biết đói, tức là trong người mạnh khỏe, vô bệnh. Năm mới các ngài thấy trong mình ăn không tiêu, hay là nôn ọ, đầy hơi, đau tức đau bụng; các ngài nên mua ngay một lọ Gastrol 0\$40 hiệu thuốc tây VŨ-ĐỒ-THIN pha uống một cốc là khỏi ngay. Thuốc này mới phát minh, hợp với phủ tạng người Annam, rất dễ cho hệ tiêu hóa, chữa được nhiều người khỏi bệnh dạ dày và đau bụng kinh niên.

NÊN DÙNG PHÁO VIỆT-NAM
Hiệu Tường-Ký, Hạnh-Phúc, Khánh-Thọ
BẢN TẠI HIỆU TƯỜNG-KÝ
78-80, PHỐ HÀNG ĐƯƠNG VÀ 44, PHỐ HÀNG BỒ, HANOI
Xưởng chế-tạo: làng Phú-xá, Hà-đông
có đặt đại-lý khắp tam kỳ

VIÊN-ĐÔNG TÔN-TÍCH HỘI

HỘI TƯ B.N SEQUANAISE THANH BA-LÊ LẬP NÊN

Công-ty vô danh hùn vốn 4.000.000 phát-lãng một phần tư đã góp rồi

Hội đặt dưới quyền kiểm-soát của Chính-phủ Toàn-quyền Đông-Pháp

Đăng-bạ Hanoi số 419

GIÚP NGƯỜI ĐỂ DÀNH TIỀN

Tổng-cục ở Hanoi — 32, phố Paul Bert — Giây nói số 892
Sở Quản-lý ở Saigon — 68, Bd. Charner — Giây nói số 1099

BẢNG XỔ SỐ HOÀN TIỀN THÁNG MARS 1934

Mở ngày thứ sáu 30 Mars 1934 hồi 8 giờ sáng tại sở Quản-Lý ở Saigon do ông Meyrignac, phó quản-lý hội chủ tọa, ông Carpentier và ông Trần-văn-Độc là hai người có mua phiếu của hội dự-tọa.

XỔ SỐ	24.161	PHIẾU NÀY CHƯA PHÁT HẠNH
Lần mở trước trúng: 5.000\$	1.756	1756-A M. Đỗ-văn-Bổn, Rue Mayer — Saigon trúng lĩnh về 500\$.
		1756-B Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
Lần mở thứ hai trúng: 1.000 \$	4.756	4756-1 Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
		4756-2 Trần-thị-Mân, 14 Rue de la Poissonnerie, Hanoi, trúng lĩnh về 200\$.
		4756-3 Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
		4766-4 M. Phạm-văn-Lệ, Lộc-ninh, Thủ-dầu-một trúng lĩnh về 200\$.
		4756 5 Phiếu này không hoàn lại vì tiền tháng chưa đóng.
Lần mở thứ ba khởi phai đóng tiền	3.865	M. Thiều à Sông-cầu, phiếu 500\$ sẽ hoàn lại nguyên vốn.
		M. Oppenheim, Maison Descours Cabaud Tourane, lĩnh phiếu miễn trừ 1000\$.
		3865-1 M. Tô-văn-Luân, Dépôt des Tramways Gòvấp, Saigon lĩnh phiếu miễn trừ 200\$.
		3869-2 Phiếu này không miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng.
		3865-3 M. Nguyễn-văn-Cha, Usine Electrique, Can-thơ, lĩnh phiếu miễn trừ 200\$.
		3865-4 M. Iem-Chiêp, Kgsvai, Pnompénh, lĩnh phiếu miễn trừ 200\$.
		3865-5 Phiếu này không miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng.
		6865-A M. Huỳnh-văn-Nghĩa, T. P. — Takeo lĩnh phiếu miễn trừ 500\$.
		6865-B Phiếu này không miễn trừ vì tiền tháng chưa đóng.
		6.865

Kỳ mở số sau định vào ngày thứ bảy 28 Avril 1934, hồi 11 giờ sáng tại sở Tổng-cục ở Hanoi, số 32 phố Paul-Bert, Hanoi. Món tiền hoàn về cuộc xổ số to nhất kỳ tháng Avril 1934 định là 5.000 \$.

M muốn cho xe pháo nhẹ nhàng,
Mang lại AN-THÁI sửa sang như lời,
Chắc bền giá cũng được hời.

Chỉ có hiệu AN-THÁI làm được xe đúng như xe « Verneuil » vì sau khi sửa ấy tan bản-hiệu đã mua được các dụng cụ dùng làm xe mà bản-hiệu lại cam đoan là chắc chắn và đẹp hơn, hiện đã có tang chứng, xin mời các ngài lại xem qua sẽ rõ.

Bán đủ đồ phụ tùng xe kéo và chambre, lốp. Có 28 mẫu vải dùng để lợp mui, đóng tựa và cắt housse xe nhà và xe ô-tô.

Nhận lợp mui và cắt housse xe ô-tô.

Đóng và chữa các xe nhà, xe hàng, xe ngựa và xe bò.

AN-THÁI

Số 2. Phố Nguyễn-trọng-Hiệp, HANOI
tức là phố giữa Cầu gỗ đi vào ngõ Gia-nghư

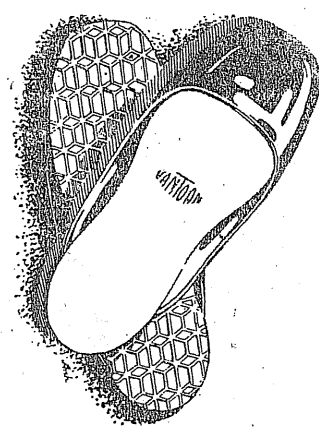
THẦN HỘ PHỔI

Là một thứ thuốc của mấy ông thầy thuốc có danh tiếng mới phát-minh ra, chuyên-trị hết thảy các chứng bệnh phổi, đau phổi, ráo phổi, tức ngực, đau ngực, ho đờm, ho khan, ho ra huyết, ho lâu thành lao, mất tiếng, ngứa cổ, đau cổ, nóng trong cổ, sưng thớ, vãn vãn.

Đàn ông, đàn bà, già, trẻ đều dùng được cả, có nhiều giấy của các thầy thuốc chứng nhận là một môn thuốc trị phổi rất hay, và các nhà dùng thấy hiệu-nghiệm khen ngợi.

Giá mỗi lọ 1 \$ 00, mỗi tá 10 \$ 00

Hỏi tại: M Nguyễn-xuân-Dương, viện thuốc Lạc-Long số 1 hàng Ngang Hanoi

Tết năm nay các ngài dùng giày gì ?

GIÀY KIM - THỜI

Marque, dessin et modèle déposés

Kiểu rất đẹp, mũi láng hoa-kỳ rất tốt, đế cao-xu đen, đúc ở bên Pháp, đi bền gấp bốn lần đế da hay đế crepe, không chượt và toét ra như đế crepe, trông đẹp và nhẹ như đế da, đi mưa không ngấm nước.

Giá rất hạ. Bán buôn và bán lẻ :

VẠN - TOÀN
HANOI — 95, Phố hàng Đào — HANOI

THUỐC PHÁT MINH

BÁ ĐẢ SƠN QUÂN TÁN

Thuốc phát minh để giúp cho hàng phụ-nữ, thuốc lưu hành ra chừng nào thì thấy sự linh nghiệm chừng nấy.

Hiện thời hàng phụ-nữ mắc trong bốn chứng đau tử cung 10 người hết 7, không nặng thì nhẹ, không nhiều thì ít, đau rang rang hai sợi dây chằng, đau trắng trắng dạ dưới, đau thất ngang lưng, ra huyết trắng dầm dề có dây có nhợ, khi trong khi đục khi vàng đường đại bón uất đường tiêu không thông ôm áp chứng bịnh trong mình lâu ngày mà không biết. Đến nói cùng thầy: Tôi bị đau bạch đới hạ, các ông lương y chưa đặng hiểu rõ bệnh đau tử cung là chi (?) là vì sách xưa chưa có bộ nào tường thuật, cứ do theo kinh nguyệt không đều, sanh bạch đới hạ mà trị. Ôi thôi! bịnh Nam chữa Bắc, bịnh. từng hạ chữa từng thượng, uống thuốc hết tiền mà bịnh không lành.

Ài mắc phải chứng bịnh đau tử cung và huyết trắng như kẻ trên đây, hãy uống **BÁ ĐẢ SƠN QUÂN TÁN** thì thấy công hiệu lạ lùng, sự hay không thể kể hết đặng.

Đòn bà có thai bị đau tử cung uống càng hiệu nghiệm, đòn bà có mới sanh đẻ, bị đau tử cung uống cũng hết liền.

Thuốc này đã cứu chẳng biết bao nhiêu bịnh đau tử cung, duy có uống thuốc mà hết bịnh, chớ không cần bơm rửa.

Mỗi hộp 1p.00, uống 5 ngày.

Thơ và mandat để cho :

Y học sĩ: **VÔ-VĂN-VẠN — THUDAUMOT**
Xin nhớ: Cầu dùng đại-lý ở Tonkin.

Phụ Đực Được Phòng

Cậu còn trai trẻ thế mà mang lấy cái nghiện hút vào mình, tôi rất lấy làm hổ thẹn với chị em.

Đây thứ **THUỐC CAI** này chỉ một chai giá 2\$50 trong 10 ngày là cậu có thể bỏ được, cậu còn chờ gì mà không uống đi?

MUA TẠI:
PHỤ - ĐỰC ĐƯỢC - PHÒNG
209, phố Khách - Nam-định

PHÒNG-TÍCH THẦN-DƯỢC CON CHIM

Của **VŨ-ĐÌNH-TÂN, HAIPHONG**

Cơm no, rượu say với ham tình-dục hoặc ăn no đi ngủ, ăn no đi tắm, sinh ra Phòng-Tích hay Phạm-Phòng? Đây hơi, hay ợ hơi, hoặc ợ chua, tức cổ, tức ngực, không biết đói, bịnh bịch không tiêu, thường đau bụng, đau lưng, chân tay mỗi một, lâu năm sắc mặt vàng, da bụng giầy. Đàn-ông là Phòng-Tích, đàn-bà là Sản-hậu. Chỉ uống một liều thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay: 0\$40. Liều thuốc nào cũng có in chữ ký Vũ-Đình-Tân mới là thuốc tốt và thật hiệu.

ĐẠI-LÝ CÁC TỈNH: HANOI: 99 phố Mới; 35 hàng Đào; 52 hàng Bông; 73 hàng Gai; 44 hàng Lọng; 36 hàng Điều; 22 bis và 111 route de Huế.
HAIPHONG 82 phố Bonnal; NAM-ĐỊNH 190 phố Khách; HAI-DƯƠNG 11 phố Commerce; BẮC-NINH 164 Tiền-An; SON-TÂY 47 Hậu-Tĩnh; VINH 44 phố Gare; HUẾ 49 phố Gia-Long; TOURANE Lý-xuân-Hòa phố Đỗ-hữu-Vị; SAIGON Thanh-Thanh 38 Pellerin: Các tỉnh khắp ba kỳ có đại-lý bán cả.

AN-TỬ KIM-TIÊN 1926.
VŨ-ĐÌNH-TÂN, 178 bis Lạch-tray, Haiphong.

Gecko

LA MEILLEURE DES PEINTURES

BÁN KHẮP CỎI ĐÔNG-PHÁP
MUA BUÔN XIN HỎI TẠI:

Hanoi: 53, Rue de la Citadelle
Saigon: 29, Rue Sabourain
Pnom. Penh: 4, Rue Ohier

POUDRE STOMACHIQUE DU SAINT ANDRÉ

là thuốc rất thần hiệu chữa các bệnh về dạ-dầy.
Chữa được cả chứng đi táo. Không có vị gì độc,
uống lâu không hại, không quen.

**ĐÂY MÃY THỰC LÀ THUỐC-TIÊU, UỐNG
BAO GIỜ CŨNG HIỆU NGHIỆM TỨC KHẮC**

CÁCH UỐNG: Một hay hai thìa café, hòa vào một
ít nước, uống trước bữa ăn, ai cũng uống được

0\$85 một lọ

Độc quyền bán tại hiệu bào-chè CHASSAGNE
55, Phố Tràng - Tiền, 55 — HANOI